

Giới thiệu Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình

Tình duyên vạn năm: Ma Vương lãnh khốc sủng Vương Hậu lãnh tình - Đang tiến hành - Huyết Hoàng Nguyệt Đế

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Ở bên Tình Nguyên Hồ là nơi chàng và nàng đã vô tình gặp nhau lần đầu tiên, vô cớ khiến hai trái tim đập cùng một nhịp, chia sẻ cùng một khoảnh khắc say đắm...

Chàng chính là Long Hàn Thiên thượng cổ, Hắc Long "Ma Thần Đế Quân" tàn bạo, lãnh huyết, vô tình, băng giá, huyết mâu hỏa chu sa phong thái tuyệt mỹ làm tiên yêu xuất trần, phi thường hâm mộ. Chàng nhắm mắt là tiên, mở mắt là ma...

Nàng lại là Bạch Phượng Băng thượng cổ, Bạch Phượng Hoàng "Thần Tôn Đế Vương" sáng lập thập phương thế giới, tuyệt sắc hương trời, kim mâu tóc tuyệt mỹ màu bạc, dịu dàng như nước, lãnh đạm như băng, cao ngạo như tuyết liên, bình dị như sơn trà...

Chàng yêu nàng đến tình mê ý loạn, hận không thể giữ riêng nàng mãi mãi.

Nàng yêu chàng say đắm, có thể bỏ cả giang sơn để đi theo chàng đến thiên trường địa cửu.

Mặc dù trải qua bao gian lao sóng gió, cả hai vẫn nguyện hướng về nhau, làm tất cả vì người kia. Chẳng phải đó là chân tình sâu đậm hay sao? Đó chẳng phải là mơ ước của rất nhiều người hay sao?

Tơ hồng của lão Nguyệt se duyên, kết nối hai mảnh đời trái ngược. Một là ánh sáng, một là bóng tối, vậy mà không thể tách rời. Cũng giống như đêm và ngày. Đêm qua đi thì ngày sẽ tới, vĩnh viễn không thể xa nhau. Cả hai yêu thương nhau sâu đậm, sẵn sàng làm tất cả vì nhau.

Cả hai sinh ra trước trời đất sáng lập, trên thế gian thì bóng tối, ánh sáng hợp nhất sẽ tạo ra đoạn tình duyên thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hắc Long, Bạch Phượng

Thượng cổ sơ khai thế giới chưa tạo lập chỉ là một mảnh không huyền hoặc, ánh sáng cùng bóng tối hóa thành Long- Phượng kết tinh của trời đất vạn vật hư không, cùng nhau tạo nên thế giới.

Hắc Long: "Long Hàn Thiên" đại diện cho bóng tối huyền bí, âm u sáng lập Ma giới. Uy quyền cực lãnh tiêu dao phi bạc (cường đại vô biên vang trần càn khôn, thiên địa) được xưng danh "Ma Thần Đế Quân". Mạn Châu Sa Hoa chủ nhân (Hoa Mạn Châu Sa Hoa là thay mặt chủ nhân).

Bạch Phượng Hoàng: "Bạch Phượng Băng" đại diện ánh sáng sáng lập: Thần giới, phong vũ kinh thiên (năng lực kinh trời), lãnh mạc, vô cầu vô ưu (không quan tâm mọi thứ) tiêu dao tự tại... Tuyết Liên chủ nhân.

* Ma Cung, Long Thiên Điện.

Cung điện nguy nga cột vàng cảm ngọc sắc màu chủ đạo là đen huyền bí, âm đạm, vô cùng lạnh lẽo. Mạn Châu Sa Hoa đỏ, một màu đỏ diễm dứa thị huyết và ngoạn lệ.

Trên long sàng giao nhau bởi hai màu đen trắng quanh cột trụ là hắc long mắt đỏ quán quanh có đồ án Mạn Châu đỏ dâng vân thiên mây (bay lượn trên mây). Qua tấm lụa sa đen mỏng bằng tấm ti vạn năm trần quý (anh sa hoa quá đi o O) trên đó một nam nhân hắc bào thêu long khoảng 20 tuổi tóc đen như thác suối đen tùy ý xoắn xuống trên vầng trán cao yêu mỹ chu sa Mạn Châu đỏ hỏa diễm trên tấm lông yêu hồ dày lớn như tiên nhân thượng phẩm cũng như yêu nghiệt tọa lạc khí chất lãnh ngạo, băng giá, vô tình, kèm theo mùi của máu tạo nên sự quyến rũ chết người hiện đang nghỉ ngơi.

Đế quân thần giới gửi thiệp mời ngài đến dự sinh thần Ngọc hoàng!, Thần Tôn Đế Vương của Thần giới cũng tham gia lần này... Hắc y nhân cung kính quỳ dưới báo cáo qua tấm rèm đen mỏng.

- Vậy à? Chuyện này có lẽ sẽ hay hơn đây và lại ta cũng lâu quá chưa gặp Bạch Phượng Băng rồi nhỉ?

Nam tử tà mỹ băng lãnh thốt nhẹ khiến hắc u nhân rùng mình: mặc dù đã đi theo đế quân nhiều năm nhưng tính khí người quá thất thường cũng đáng sợ quá... (anh yên tâm sau này sẽ có người khiến Đế quân của anh dịu dàng hơn ^...^).

- Ảnh lui đi không cần ngại ở lại đây nữa!

Như được đặc xá, Ảnh nhà ta cung kính chuồn lẹ khỏi hầm băng này a.

Cung điện trở lại yên tĩnh nam tử trên giường mở đôi mắt phượng huyết mâu quyến rũ, thị huyết khiến người khác run sợ không dám đối mặt (trừ Băng tỷ nha).

- Bạch Phượng Băng! Umk xem ra đi cũng không tệ đâu. Ta rất muốn xem nàng đã thay đổi ra sao a!

Nam tử quý mị cười nhạt tiểu dung trên khuôn mặt lạnh lùng thêm tuyệt mỹ nhìn phía xa.

\ phân cách gấp gỡ \

* Tuyết Sơn, Trần gian

Phượng Thiên Điện

Cung điện trắng ngọc to lớn xây quanh là Tuyết Liên trắng lạnh giá nở rộ được xây trên Tuyết Sơn lạnh giá quanh năm, ánh mặt trời vàng ngả rọi xuống tạo nên sự hài hòa và giản dị cũng ấm áp (Mạn Châu Sa Hoa và Tuyết Liên một cái là Tuyết Độc một là Tuyết Giải sa hoa quá hai anh chị à...) bên trong cung ngồi bên trong đình nghỉ mát một thiếu nữ nhìn như 18 tuổi thân bạch y thêu phượng hoàng trắng quanh Tuyết Liên chìm, mái tóc tuyết đến thất lung búi gọn bằng cây trâm ngọc trắng mi tiêm yêu điểm cũng một màu trắng rủ xuống cong cong như cánh bướm mắt kim sắc (vàng kim a) lãnh mạc vô cầu vô dục như hồ băng không tan sâu đáy không gì có thể lọt vào đôi mắt này (sau này chỉ có anh thui nha ^...^), khuôn mặt tuyệt sắc khuynh đảo thế gian tam giới tuyệt không có người khác, khí chất thanh cao bình dị như Sơn Trà, lạnh lẽo như Tuyết Liên đang ngồi ngắm những loài hoa đang nở dĩ nhiên là trà và tuyết liên nha cũng có loài hoa khác nhưng ít hơn...

- Tôn thượng, Thiên Đình Ngọc Đế mở ngọc thiệp phái người đến mời ngài tham dự sinh thần tiên đế... Lược bỏ vô số từ mời.

Tiểu cô nương 16 tuổi thân hồng y nhẹ nhàng tuyệt mỹ khẽ ái là đại mỹ nhân đi cung kính trình báo...

- Umk, nhẹ nhàng một câu tiếp tục ngắm hoa xem cảnh, tiểu cô nương thấy vậy chỉ biết lắc đầu tôn thượng lúc nào cũng vậy a:

- Ma Thần đế quân của Ma Giới cũng sẽ tham gia! Vậy người...

Bạch y thiếu nữ chớp mắt phượng đẹp mê mẩn đôi môi đỏ mọng không son tự đỏ một lúc sau nhẹ nói:

- Chuẩn ta sẽ đến! Em ra đi.

Cung kính lui xuống không gian chỉ còn nghe gió thổi cùng mùi hoa thanh nhã nhẹ nhàng đứng dậy ngược đôi mắt phượng kim sắc vô cảm xúc nhìn những đám mây trời:

"Long Hàn Thiên, Ma thần đế quân, Hắc Long..."

Yên tĩnh hai người cao thượng tôn quý nhất vốn không quen biết nhưng sau sự việc lần này hai người sẽ ràng buộc với nhau không bao giờ tách rời...

* Lời Tác Giả

- Dung nhan thật của Thiên ca và Băng tỷ mình vừa giới thiệu là thật nhưng chỉ có hai người mới có thể nhìn thật diện mạo của nhau thui nha những người khác chỉ thấy được hình ảnh ảo, khụ sinh ra đã có nha.

- Sau này hai người sẽ xa nhau 3 vạn năm nha.

- Tuổi của cả hai thì hơn trăm vạn tuổi rồi nhưng mãi mãi dung mạo cả hai mãi là 20 và 18 nha.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp Gỡ

* Thần giới

Qua chín tầng mây song song trời đất cung điện vàng son rực rỡ ngũ vân huyền ảo tấp nập trang trí, thần chư giới đến chúc mừng lễ lượt quần áo xa hoa quả cáp đông đúc thật ồn ào, vì hôm nay là sinh thần Ngọc Hoàng trị vì Thiên Đình.

Khác với không khí tấp nập của cung điện hồ Tĩnh Nguyên yên tĩnh lạ thường chính giữa là đình nghỉ mát bao quanh hồ sen nở rộ hồng và xanh tạo nên không gian mát mẻ, hài hòa...

Sau tấm màn sa mỏng gấm vân lưu vàng óng bàn ngọc cẩm xanh thượng lục thật xa xỉ.

Một thiếu nữ bạch y thêu phượng trắng khoác thêm áo lụa vàng mỏng bên ngoài, mái tóc phiêu mĩ trắng tuyết búi gọn bằng cây trâm hoa trà trắng thanh tao, đơn giản... Cẩm trung trà Bích Loa Xuân lá trà là hoa Loa Xuân chỉ được vạn năm thường thức thi thoảng đôi kim sắc vô cảm dưới hàng mi trắng dài nhìn nam nhân ngồi bên đang nhìn nàng bằng cái mặt lạnh hết sức kì quái... (em muốn đắm anh một phát quá).

Nam tử thân hắc y thêu long khoác thêm áo lông huyết hồ đỏ bên ngoài thêu Mạn Châu Sa Hoa, mái tóc đen dài búi bằng cây trâm cẩm ngọc đen vài sợi buống rơi trên bả vai khiến khuôn mặt tuyết đại khuynh sắc thêm ma mị, chu sa Mạn Châu Hóa Diễm đỏ giữa mi tâm khiến chàng thêm yêu diễm kì ảo hơn... (mk gọi là Chàng và Nàng cho thân).

Vâng đây chính là nam chính and nữ chính của chúng ta: Long Hàn Thiên, Bạch Phượng Băng.

Một âm lãnh một vô cảm cùng nhau khiến cho không gian khu có vấn đề...

\ Quay lại 1 tiếng trước \

Hồ Tĩnh Nguyên nơi có phong cảnh đẹp cùng yên tĩnh nhất Thiên Đình, hàng liễu xanh ngả bóng xuống hồ nước gió nhẹ cùng mùi hoa sen thanh tao khiến tâm tình người thanh thần thả lỏng tinh thần (dĩ nhiên không bằng Tuyết Sơn của tỷ đâu nhưng sau này cả anh cùng chị sẽ ở chung dĩ nhiên nơi này chả là letphi gì nha! ^...^).

- Tôn thượng, người đến phía trước ngồi trước đi! Ở đó có cái hồ nhìn cũng rất được nha!

Mã Triệu Yên người hầu thân cận(cũng là hồng y ở tập đầu nha) mặc lam y thanh thuần khiến khuôn mặt thêm đáng yêu, mĩ sắc hơn.

- Cũng được!

Nhẹ giọng thốt hai từ giọng thánh thót như chuông bạc, son ca nhưng lạnh lùng, vô cảm thờ ơ...

- Đế Quân! Hay là dừng ở Hồ Tĩnh Nguyên đi nơi đó phong rất đẹp cũng vô cùng yên tĩnh ngài thấy sao?

Ánh thân xám bảo cung kính xem ý vị vương mặt lạnh hơn tiền nào đó: Oa, Đế Quân người sao cứ lạnh thế chứ ông trời ơi làm ơn cho vị mặt lạnh nào đó dịu dàng hơn đi ta chấp nhận ăn chay giảm thọ nha! Mặc dù là ông trời không có quyền nha à há. Vị thị vệ nào đó than trời oán đất nhưng không hề biết sau này điều ước này sẽ thực hiện nhanh chóng và khiến anh rớt cảm nha.

Hắc bào nam tử mặt nạ khắc long che nửa khuôn mặt tuyết đại phong hoa mắt huyết lạnh lẽo, băng khốc:

- Đi xem thử!

Một câu nói lạnh lẽo khiến khung cảnh như đóng băng cùng thị vệ phía sau run lạnh tóc gáy má ửng đỏ nhân đừng đánh vạ mà ăn lấy người chứ.

Đi được một đoạn cả hai dừng bước trước mặt thân hắc y, bạch y, long phượng, đỏ cùng ánh kim, thị huyết, tàn khốc, lãnh đạm, lạnh lùng bỗng chốc không gian im lặng mọi thứ như chỉ còn hai người và lẽ đâu hai thái tử cùng đập một nhịp khiến tình cảnh sau này thay đổi trong cuộc sống cả hai.

- Đế Quân! Tôn Thượng? Hai người phía sau lên tiếng khiến hai nhân vật chính của chúng ta trở về thực tại nhìn lại đối phương.

"Đây là" Long Hàn Thiên", " Bạch Phượng Băng" chủ nhân " Ma Giới", " Thần Giới".

Cả hai cùng đồng thanh trong lòng như có tâm giao cách cảm (chính xác nha!) liên ý tương thông.

Chàng đánh giá nàng bạch y trắng muốt thêu phượng bạch thanh nhã lụa vàng khoác ngoài khiến nàng như có vàng hào quang dịu dàng ảm áp, tóc cùng mi tiêm (lông mi) trắng như tuyết kim sắc lãnh đạm như hồ thu đóng băng sâu thẳm khuôn mặt tuyết diệu kinh diễm che dưới màn sa trắng khiến nàng thêm bí ẩn mùi Tuyết Liên lạnh giá, Sơn Trà tươi mát bình dị... Kết luận rất hợp mĩ cảnh (cũng hợp ý anh. LHT: lừm. Chạy!)).

Nàng nhìn Chàng thân hắc bào thêu long khoác áo lông hóa hồ quý mái tóc đen mượt định bằng trăm hắc cảm thạch sa hoa, chu sa Mạn Đà Hoa Hóa Diễm yêu mị kinh người khuôn mặt tuyết diễm che dưới lớp mặt nạ đen khiến chàng huyền bí, ma mị vạn phần, Mạn Châu Sa Hoa tàn khốc, thị huyết, Hoa Lan thanh thoát, dịu nhẹ... Quá yêu nghiệt mê hoặc người...

\ Kết thúc hồi tưởng \

Bỏ trung trà xuống Bạch Phượng Băng vô cảm lên tiếng:

- Ma Thần Đế Quân, yến tiệc bắt đầu sao không đến đó?

Long Hàn Thiên chớp hàng lông mi dài đẹp lạnh băng nhưng có chút dịu dàng, mê hoặc; ngay cả chàng cũng không nhân ra.

- Thần Tôn Đế Vương ta như nàng cả thôi... Không thích ồn ào!

Nàng nhìn chàng chớp mắt không nói gì nhưng trong lòng đang nghĩ: mình vừa nghe thấy người kia dịu dàng sao?

Có lẽ do nàng quá vô cảm nên không hiểu sự dịu dàng đó là gì. Có lẽ chàng quá băng lãnh nên không hiểu cảm xúc của mình.

- Đế Quân! Tôn Thượng cung yến đã bắt đầu lên đến đó sao?

Ảnh cùng Tiểu Yên lên tiếng nhắc nhở kết thúc bầu không khí lạ.

- Ừm, đi thôi! Nàng nhẹ giọng ra lệnh chuẩn bị đứng lên rồi đi thì: Đi cùng với ta! Đó là ra lệnh nàng cũng không nói gì cùng chàng song hành rồi đi.

Bóng trắng thuần túy, đen bí ẩn giữ lưu vân mây nước khiến hai con người gần nhau hơn.

* Lời Tác Giả

Các bạn có thắc mắc tại sao Băng tỷ là Thần tạo ra Thần Giới sao không cai trị là vì tỷ thích yên tĩnh nha.

Thần Giới chia làm: Thiên Giới, Phật Giới... Chia ra nha!

Ma Giới: Yêu giới, Tinh Linh Giới... Là các nước nhỏ do anh chia nha!

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Công Chúa Tiên Giới Ngu Ngốc

Long Hân Thiên cùng Bạch Phượng Băng sai bước đến Hàn Dương Cung nơi tổ chức sinh thần của Ngọc Hoàng Thiên giới.

Hắc y cùng bạch y sánh bước cả hai khí chất bất phàm khiến người khác phải chú ý nhưng cũng không dám nhìn thẳng chỉ dám lén nhìn vì người nam tử hắc bào quá lạnh lẽo đi...

Xuyên qua đường dương liễu dài cả hai bị chặn bởi một đám người, cô gái đi đầu gương mặt sắc nước hương trời, hồng y mỹ lệ nhưng quá diêm dúa trang sức vàng ròng, ngọc cẩm sa hoa (khụ rất nặng nha, bà này là cô công chúa thảm bại nha vì hôm nay chọc trúng hai ôn thần òi ^...^)... Bên dưới là thị vệ cùng tiên nữ theo hầu. Vâng đây là Phiêu Ngọc Trân nữ công chúa con của Ngọc Hoàng được sủng ái rất kêu căng, ngang ngược do được cha sủng đến vô pháp vô thiên.

Phân cách chuẩn bị thảm

Một thị vệ thấy hai đại thần ma quỷ của chúng ta không còn tránh đường bên bảo gan lớn tiếng quát lớn (Tg: ngồi xem kịch #_\$_).

- To gan các người mau tránh đường biết đây là Liễu Dương công chúa (danh của bà) con gái được ngọc hoàng sủng ái nhất không khôn hồn mau tránh sang một bên! (hùng hồn gớm nhỉ? °...°).

Trong khi đó hai nhân vật chính của chúng ta vẫn đứng yên như cũ chỉ có không khí bỗng lạnh hơn hằm băng vạn năm nha! Tên thị vệ đột nhiên thấy lạnh sống lưng nhưng vẫn kêu ngạo khinh người hấn nghĩ chàng với nàng chỉ là những tiên nhân nhỏ bé thôi!... (À há! Canh giờ đêm ngược sự sống của các người! Amen).

Chàng vẫn như cũ không nói, khuôn mặt tuyệt diệu đôi mắt đỏ lạnh giá như nhìn người chết không khí thì ề hèm khô ê thui... Lạnh kinh khủng a! (*_*).

Nàng vẫn lãnh mạc như cũ lông mi dài rủ xuống, môi đỏ hồng khê mân mê qua tấm màn sa mỏng khiến chàng nhìn có cảm xúc khác lạ nhưng không biết đó là gì? Còn nàng như nhận ra có ánh mắt nhìn nàng khê ngẩng đầu nhìn chàng nhưng chàng mặt lạnh như chưa có nhìn nàng khiến nàng khó hiểu thu ánh mắt.

Tất cả biểu hiện của cả hai rất khó nhìn nhưng thân là thân cận hơn mấy mươi vạn năm cho nên Ảnh và Tiểu Yên nhà ta dễ nhìn thấy than thở trong lòng: Đế Quân người lạnh giá quá đi thích người ta cũng không biết! Tôn Thượng người quá lãnh đạm đi!

Liễu Dương công chúa lúc đầu không để ý nắm hai người nhưng bây giờ nhìn nam nhân hắc bào khoác hỏa hồ quý... Lược bỏ từ miêu tả nha! ^...^.

Như tiếng xét ái tình mặc dù qua lớp mặt nạ không nhìn thấy dung mạo nhưng trái tim thiếu nữ đập loạn (sắc nữ ~...~).

Nhưng nhìn sang bạch y thiếu nữ che mặt sa không khỏi tức tối ả có cảm giác nàng đẹp hơn ả rất nhiều (chính xác hơn bà vạn lần nha nhất là nếu bà thấy khôn mặt thật của ti nha.). ả không thích cảm giác này trước hết phải bắt nam nhân này bên mình làm người hầu sau đó đem con ả này hừ hành hạ cho đỡ ghét.

ả không hề biết chỉ tại tính ương ngạnh, kiêu ngạo của ả sẽ hại ả thâm như thế nào nha.

Bước nên phía trước tên thị vệ chanh chua chỉ thẳng tay vào chàng và nàng lớn tiếng: tên nam nhân kia khôn hồn thì theo bổn cung làm hầu bên cạnh ta còn nha đầu kia khôn hồn cút ngay! Nếu không...

- Roạt! Asaaaaaaa.Không để ả nói hết câu cánh tay bản thủ của ả chỉ vào cả hai bị chặt xuống đất máu bắn tung tóe cùng tiếng la như heo chọc tiết ả. Dĩ nhiên người ra tay là Tiểu Yên và Ảnh a mỗi người một bên. Chàng với nàng đứng đó không cảm xúc chỉ nhủ mày ôn ào quá! Ảnh nhìn thấy cái nhủ mày của chàng liền hiểu ý: Rắc, xương quai hàm bị tháo bỏ khiến ả không nói được cảnh không thể la, Tiểu Yên cũng vì nàng nhủ mày thẳng chân đạp cho một cái ả bay ra xa học máu dĩ nhiên vỡ luôn đản điền phế vật luôn (hai anh chị bạo lực hoa nhài ghê ta. Tg: Mk không kém nha! Hắt cảm tự kỉ).

- Ngọc Hoàng giá đáo!

Nam nhân đi đầu tiêu soái khoảng 50 tuổi mặc măng bảo ngũ thảo kim long vàng óng ả. Tức giận khi nghe thị vệ báo có người thương tổn con gái lão không biết nể mặt ai (tại sao phải nể), hùng hổ xông tới hẳn sẽ cho kẻ đó hồn bay phách lạc. Nhưng khi đến nơi sự hùng hổ đó thay vào sự hải tột độ khi nhìn thấy nam tử hắc bào long trang, bạch y phượng vũ vội vàng quỳ xuống lấp bắp kinh hãi:

- Ma... Ma Thần Đế Quân!

- Thần... Thần Tôn Đế Vương!

Tại sao hai vị lại ở đây, nhìn thấy ngọc hoàng quỳ xuống cả đám tiên nhân khách khứa khắp phương kẻ cả Phật cũng lấp bắp kinh hãi... Đơn giản vì chưa ai gặp mặt Ngọc Hoàng khôn hơn vì từng gặp hai thị vệ bên cạnh hai người Ảnh và Yên tỷ ấy mà!

Còn ả công chúa thì cắt không còn giọt máu không để ý vết thương chỉ hoảng sợ, kinh diễm tột độ: Đó là Ma Thần và Thần Tôn mình... Rồi kinh sợ quá mà xỉu.

Đám người theo vị công chúa này rạp đầu chảy máu run bần bật xin tha, tên thị vệ vừa lớn tiếng run lấy bảy tè cả ra quần(ho ho). Ngọc Hoàng cố gắng cầu tình chỉ mong hai vị Phật lớn này người giận không thì Thiên Đình không cần tồn tại nữa!

(không có triển vọng)

Bạch Phượng Băng đôi kim sắc lãnh đạm nhắm lại rồi khẽ mở thở dài một hơi: Bỏ đi! Rồi xoay người bỏ đi yến tiệc chán ngán thật phiền.

Long Hàn Thiên nhìn nàng xoay người bỏ đi dù sao Thiên Đình cũng là một phần Thần Giới của nàng mà cho nên cho nàng giải quyết để lại một câu: Tự giải quyết! Cho đám người đang quỳ dưới biển mất cùng nàng...

* Cửa Thiên Đình

Dừng bước quay lại nhìn chàng lễ xã giao một câu: Ma Thần Đế Quân xin hữu bước! Hẹn gặp lại, một câu lãnh đạm xoay người nhẹ nhàng bước đi.

Chàng nhìn nàng biến mất cũng rời đi.

Nhưng cũng nhờ cuộc gặp này khiến hai trái tim gần nhau hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thích Sao?

Một tháng sau khi sinh thân Ngọc Hoàng của Thiên Đình cùng sự việc oanh động Liễu Dương công chúa xúc phạm Ma Thần Đế Quân, Thần Tôn Đế Vương khiến Tam Giới bàn tán xôn xao các vị tham gia yến tiệc về nhà nước miếng bay tùm lum kể lại sự việc oanh oanh liệt liệt này cả ba ngày ba đêm cũng không kể lại hết được...

Riêng ả Liễu Dương công chúa thì bị phế hết pháp lực tu vi đẩy xuống nhân gian làm thứ dân. Nhưng như vậy quá nhẹ với ả đi đày tội ai thì thôi lại đày tội với hai ác ôn kia nhưng như vậy cũng tận tâm hết sức của tình cha con đi.

* Tuyết Sơn, Phượng Thiên Điện

Tuyết Liên cao quý, lạnh giá cùng Sơn Trà bình dị, thanh cao mọc thành từng dãy quanh cung điện uy nga. Qua tám lụ vàng tám cửu tiên trên quý, thiếu

nữ bạch y phượng vũ khoác lam y thêu những bông tuyết nhỏ cạnh góc váy cùng ống tay áo khoác ngoài, tóc trắng buông xõa thả tùy tiện vài lọn rơi trên bả vai nhỏ bé khiến nàng tuyệt mỹ kì ảo hơn, ánh mắt kim sắc lãnh đạm không hề có quyền uy hồng trần có thể chạm tới... Ngồi bên cây huyền cầm ngón tay mảnh khảnh các ngón bút măng dài trắng như xứ các móng tay gọn gàng nhọn nhọn phủ thêm màu hồng phấn thật đáng yêu quá là kiệt tác thế gian...

- Tôn Thượng! Người lại không chuyên tâm nữa rồi nha!

Tiểu Yên nên tiếng nhắc nhở hôm nay nàng mặc thanh y tươi mát nhìn chủ nhân của mình dạo gần đây không chuyên tâm thì chỉ biết lắc đầu cũng thấy hơi lạ vì từ trước đến nay chưa từng xảy ra. (Yêu ý mà).

- À, không có gì! Ta vẫn ổn chỉ là suy nghĩ vu vơ thôi!

Phượng Băng hồi thần lắc đầu tỏ vẻ không sao trầm ngâm một lúc:

- Tiểu Yên từ lúc sau khi yến tiệc Ngọc Hoàng ta cũng không biết mình bị sao? Rất hay suy nghĩ lung tung tới một người.

À há thì ra là từ lúc đó nhưng nếu thế chẳng lẽ... Tiểu Yên sau khi nghe Phượng Băng nói vậy nghĩ ngợi vài giây:

- Tôn Thượng, người suy nghĩ về Ma Thần Đế Quân phải không a?

- Ừm, Phượng Băng gật đầu nhưng nhìn bản mặt tươi cười tính kế kia của Tiểu Yên thì không hiểu lắm (chị à hiểu nhanh thôi. BPB:???)

- Tôn Thượng người thích Đế Quân rồi nha! Vừa gặp đã yêu không ta!

Tiểu Yên vui vẻ giải thích trong lòng: mình sắp có cô gia rồi a. ^...^.

Phượng Băng mắt hơi lóe tia khác thường nhưng lúc sau trở lại lãnh đạm miệng hồng mậm mê:

- Thích sao? Thật à...

Tiểu Yên nhìn chủ nhân đáng kính của mình thất thần trầm ngâm lặng lẽ lui ra để nàng ngồi đó suy tư...

khoảnh cách từ niệm

* Ma Cung, Long Thiên Điện

Mạn Châu đỏ máu cung điện hắc ngọc ở chính giữa đóa hoa đỏ như giữa những bức tường lửa che đi cung điện bí huyền (huyền ảo, kì bí). Trước long án vàng nam nhân hắc bào long đằng khoác áo choàng lông tử tím, ba ngàn tóc đen thả xuống khuôn mặt tuyệt diệu yêu nghiệt lạnh lẽo, huyết mâu băng kết... Đang ngồi phê duyệt thư án nhưng không hề chú tâm.

- Đế Quân! Người làm sao vậy! Rất hay suy tư.

Lạnh lùng nhìn Ảnh một thân cảm bào khiến anh rung mình câu hỏi của chàng tiếp theo khiến anh ngạc nhiên muốn rút cảm.

- Ảnh! Người thấy Thần Tôn thế nào?

Ặc, chuyện này hết sức khó tin nha chủ nhân uy vũ, lãnh khốc của mình hơn chục vạn năm nay đâu có để ý nữ sắc hơn nữa ba mét không nữ nhân dám bén mảng đơn giản là không muốn thăm ngu gì vô với vị ôn thần ma vương này mà... Hắc hắc sắp có chủ mẫu rồi (chúc mừng anh a nhưng vẫn khổ dài a ^...^ .Ảnh: lạnh sống lưng).

-À Đế Quân, Thần Tôn rất tốt khí chất cao quý bất phàm, cũng rất hợp với người... Chỉ qua quá lãnh mạc đi (lược bỏ vô số lời bình luận).

- Vậy sao? Người nghĩ vậy!

Một câu lạnh lẽo khiến ảnh áp lực than trời trách đất: Oa chủ nhân người bớt lạnh lẽo đi chủ mẫu mau cứu mạng a khổ quá thân thuộc hạ này...

(Bên Băng tỷ hát xì một tiếng ai nhắc đến ta nha °...°???).

Hàn Thiên nhìn thuộc hạ thân cận ngốc lảng mắt đáng thương nhủ mày trán ghét phát tay khiến Ảnh bay ra ngoài cung điện đập mặt xuống đất (anh bạo lực quá. AMEN).

Tên bị bay ra ngoài mặt bầm bụi la hét chủ nhân vô lương chạy nhanh tìm thuốc không hồng mắt mặt đẹp sau này ai nấy đây (Tg: khinh bỉ. Ảnh: uy đúng quá mà..)

Hàn Thiên sau khi đá Ảnh ra ngoài thì chậm chạp đứng dậy mắt huyết lóe lên tia sáng quái dị, lạnh giọng ngâm một câu:

- Thích sao? Cái cảm giác này...

Tuyệt mỹ huyết mâu lạnh lẽo hứng lên tia bá đạo, khẳng định.

- Vậy sao?

- Bạch Phượng Băng, nàng sẽ là của ta!

Một câu nói khiến định mệnh hai người gắn kết mãi mãi với nhau sau này.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tuyệt Động Đại Chiến

Trên đỉnh trung tâm núi Tuyết Sơn hoa Tuyết Liên vạn năm nở một lần là cực phẩm thần dược chữa bách bệnh nhưng muốn hái Tuyết Liên đồng nghĩa với việc thả mạng vì Tuyết Liên quý hiếm chỉ mọc ở vực núi nguy hiểm nhất Tuyết Sơn cũng có Ma Thú trong coi rất nhiều người đã đi tìm nhưng đều không trở về còn có truyền thuyết tiên nhân ẩn cư (oài Băng tỷ thì đây Tuyết Liên nha còn tiên thì k sánh được đâu a).

Một mảnh trắng xóa mang theo hàn khí lạnh thấu xương, bạch y phượng vũ khoác ngoài lông hòa không tước thân quý tộc mây tuyết trắng phiêu dật trong gió tự do bay lượn... Phượng Băng đắm tuyết bước đi khí lạnh như cung kính không hề ảnh hưởng tới nàng thân bạch y hòa với tuyết đẹp khiến nàng như sương mù huyền ảo không thể chạm tới (đúng từ anh Thiên ra nha^...^).

Hôm nay nàng muốn ra ngoài tản bộ từ sau khi Tiểu Yên nói nàng thích Ma Thần Đế Quân, nàng cũng đã suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không hiểu cảm giác thích là sao cho nên hôm nay nàng ra khỏi Phượng Thiên Điện giải lòng.

Cũng lúc đó hắc bào long đằng kim bào lông kì lân, tóc dài phiêu dật chu sa hòa diễm yêu mị, huyết mâu lạnh lẽo phượng mâu quyến rũ che đi dưới lớp mặt nạ cảm ngọc đen kì ảo... Hàn Thiên sau hôm đó cũng không yên trong lòng hình ảnh Phượng Băng luôn xuất hiện khiến chàng dứt khoát hôm nay lên Tuyết Sơn làm khách lần này dĩ nhiên cả hai không dẫn theo Ảnh cùng Tiểu Yên hai anh chị cũng không biết chủ nhân mình đã đi đâu từ lâu rồi.

\ phân cách tình cảm\

* Hang Tuyết Liên

Tuyết Liên đứng lúc kì nở hoa trắng thuần bạch lấp lánh nở giữa hồ băng lạnh giá, bên ngoài cửa động hai thân ảnh một nam một nữ. Nam tử y khuôn mặt tuấn tú mày kiếm sắc bén nắm trường kiếm trong tay khoác áo lông cáo dày tên Lữ Diệp Tuân, hồng y nữ tử xinh đẹp thuần khiết tái nhợt mắt đẹp nhắm lại khoác áo da thật dày được nam tử ôm trong lòng tên Mã Nguyệt Phi, cả người có vết thương còn nữ tử hiền nhiên trững độc nguyên nhân khiến hai người mạo hiểm là do nghe nói Tuyết Liên đang nở là thần dược có thể cải tử hồi hồn tăng mạnh pháp lực nên nam tử mới đưa vợ hiền chữa trị cho dù biết cũng khó có thể sống sót trở về nhưng hấn không ngại (chà chà chung tình ghê).

Nguyệt Phi nàng cố nếm ta nhất định sẽ tìm ra Tuyết Liên cứu nàng!

Đặt nữ tử cạnh cột đá vận công cố gắng ép độc trong người nữ tử. Qua hồi lâu sắc mặt nam tử cũng tái đi do mất nhiều nội lực cũng do hàn khí quá nặng dù là cao thủ nhưng cũng chỉ là con người yếu ớt sao bì lại với sự lạnh giá vĩnh hằng nơi đây!

Đó... Đó không phải là... Tuyết... Tuyết... Liên sao?

Lữ Diệp Tuân kinh ngạc nhìn phía mặt hồ băng Tuyết Liên đơn bạc mọc giữa hồ lớn hấn quá may mắn sao?

Không suy nghĩ nhiều vì muốn cứu hiền thê nên hấn không suy nghĩ nhiều vọt lên muốn hái nhưng chưa kịp động.

Uỳnh! Mặt hồ xao động cổ năng lực mạnh mẽ khiến nam tử cả kinh lùi ra phía sau xuất hiện trước mặt Tuyết Hồ lông trắng mắt lam lạnh giá gầm gừ nhìn nam tử áo đỏ phía dưới khinh thường là con người.

Loài người yếu ớt như ngươi mà cũng muốn Tuyết Liên vọng tưởng!

Ma thú Tuyết Hồ nó đã là thánh thú nhiệm vụ canh gác Tuyết Liên chờ Tôn Thượng đến lấy (mk sẽ giải thích ở cuối chương vài chuyện sau a). Khinh bỉ nhìn con người phía dưới, còn hấn khi nhìn thấy Tuyết Hồ có cả kinh nhưng khi nghĩ đến nương tử thì quyết tâm lấy bằng được Tuyết Liên cứu vợ:

Ta phải cứu thê tử cho dù ngươi là thánh thú cũng không cần được chết cũng phải có được!

Loài người ngu ngốc đi chết đi! Tuyết Hồ tức giận rống to bắt đầu tấn công nam tử trong hang động xảy ra một trận quyết chiến. Núi tuyết nữ tử tuyết tóc mị tiêm kim sắc vô cảm nhìn phía sa kia chính xác hơn là phía hang động nàng cảm nhận được khí chuyển của ma thú và con người, bước đắm tuyết trắng đi về phía hang động..

Trận chiến vẫn tiếp diễn nhưng nam tử Lữ Diệp Tuấn vết thương rất nhiều vừa rồi truyền chân khí cho thể tử Mã Nguyệt Phi nên bị tổn thương không nhẹ hơn nữa đánh với ma thú thánh cấp thì hơi khó khăn.

Người chịu cũng được đẩy nhóc con! Tuyết Hồ tán thương nhưng vẫn công kích như thường còn hắn vẫn phòng ngự nhưng trật vật...

Uỳnh! Rầm

Lữ Diệp Tuấn ngã mạnh xuống nền băng phun ra búng máu vết thương chồng chất.... Tiểu tử chịu chết đi!

Đang lúc ngàn cân treo sợi tóc ngoài cửa động bạch y thiếu nữ lãnh đạm phong khinh bước tới khiến cả hai dừng lại động tác Tuyết Hồ dừng chiêu thức nhìn nữ tử trước mặt, mắt lam chợt lóe hạ chiêu cung kính quỳ dưới chân nàng:

Thần Tôn Đế Vương! Sao ngài ở đây.

Phượng Băng nhìn Tuyết Hồ rồi nhìn nam tử cùng nữ tử phía kia dường như đã hiểu, dừng bước bên nam tử bị thương trợn mắt không thể tin nhìn nàng phát tay nhẹ luồng sáng trắng vàng khiến nam tử vết thương lành lại cơ thể bộc phát, Oánh! Bát cấp đỉnh võ sư cự nhiên hắn lại thăng cấp mà còn thăng lục cấp tiến giai (tăng lên 6 cấp lúc đầu nhị cấp a).

Lữ Diệp Quân đứng lên kinh ngạc nhìn nàng muốn nói thì nghe một câu của nàng thì im bật:

Giữ bí mật, Tuyết Liên cho người!

Chỉ tay vào đóa hoa kia chuẩn bị rời đi để lại một câu khiến một người một thú đơ đẹp, kinh ngạc:

Người sẽ là chủ tuyết hồ! Xong biến mất vô tung vô ảnh. Cũng không quên xóa kí ức cả hai vì nàng không muốn phiền phức.

Sau khi rời khỏi hang động nhìn chuẩn bị quay lại Phượng Thiên Điện thì nảnh gặp bóng dáng hắc bào, huyết mâu kim sắc tương giao trong màn tuyết kì ảo...

\ Lối Tác Giả \

Phượng Thiên Điện đúng là ở Tuyết Sơn nhưng là Tuyết Sơn đỉnh còn Tuyết Liên trong hang đơn giản là nàng đánh rơi nên tổ tiên ma thú mới canh gác chờ nàng chờ lại lấy.

Tuyết Hồ nhận ra nàng đơn giản là vị trang phục, ngoại hình cùng kim sắc ấy mà...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ghen Tuông

Trong gió tuyết lạnh giá hắc y long đằng cùng bạch y phượng vũ hai người tương giao huyết mâu lạnh lẽo, thị huyết kim sắc lạnh lùng, vô cảm hòa với sự lạnh giá của Tuyết Sơn khiến người thêm kì ảo.

Long Hàn Thiên vốn dĩ đang cước bộ đi dạo quanh Tuyết Sơn nhưng như có dự cảm sẽ gặp được nàng ở đây thật sự không ngờ a (anh gút ghê).

Nàng Bạch Phượng Băng vốn dĩ muốn về Phượng Thiên Điện ai ngờ vừa mới đi được một đoạn lại gặp chàng ở đây, trong lòng trừ kinh ngạc còn có cảm giác lạ mà nàng không biết...

Ma Thần Đế Quân! Thần Tôn Đế Vương.

Cả hai cùng đồng thanh lên tiếng khiến cả hai hai ngập ngừng (cả hai đáng yêu quá: LHT: biến ngay không phải việc của muội, BPB: im lặng, tg: vô tâm quá à)...

Chàng bước nhanh đến phía nàng mỗi bước đi đều tỏa ra khí phách uy áp của vương giả khiến người khác khó thở, thậm chí đi uống trà với diêm vương a việc này sau này nhiều lắm! Phượng Băng im lặng nhìn Hàn Thiên đến gần mình ngửi được thân người chàng là mùi thơm của hoa lan tao nhã, bi ngạn Châu Sa Hoa lãnh huyết, vô tình... Hàn Thiên đến gần người nàng mùi Sơn Trà nhẹ nhàng, bình dị Tuyết Liên lãnh ngạo, lạ lùng mà cao quý khiến tâm băng ngàn năm không tan của chàng rung động mãnh liệt (tình yêu chớm nở a °...^)

Nàng làm gì ở đây!

Hàn Thiên giọng nói lãnh lẽo nhưng nghe kĩ thì có chút nhu tình. Nhưng Phượng Băng do lãnh đạm trời sinh nên nàng không để ý lắm (oái theo đuổi chị hơi khó anh hai cố lên em ủng hộ a).

Ừm, ta đi dạo quanh đây còn ngải!

Phượng Băng lãnh đạm giọng nói trả lời chàng. Hàn Thiên nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ qua tấm lụa trắng mỏng mảy phượng kiêu ngạo khẽ nhún đang định nói nhưng chợt khựng lại khí lạnh quanh đây âm xuống đóng thành băng mỏng, giọng lạnh lẽo muốn đòi mạng có cả mùi giấm nữa nha.

Con người nàng vừa mới đi gặp một tên nam nhân loài người đúng không, còn có ma thú nữa. Trong khi đó trong hang động cách đó không xa xa một người một thú rừng mình ón lạnh.

Ta không có gặp ai cả nam tử thì...

Phượng Băng nhìn Hàn Thiên mặt đen cả người sát khí dày đặc khó hiểu nói một nửa lại ngừng... Nếu Ảnh mà ở đây thấy mặt đen của chủ nhân uy vũ băng lãnh không đối của Đế Quân nhà mình chắc chắn sẽ kinh ngạc ngã ngửa bất tỉnh vài ngày càng khẳng định sắp có vương hậu tương lai nha (chính xác, t; vui quá ta sắp thoát kiếp tù băng rồi, t: mơ đề!). Hàn Thiên nghe câu nói nhập ngừng của nàng thì sát khí càng nặng lửa lòng càng lớn bất nhanh tay nâng vận khí biến mất khỏi núi tuyết.

\ phân cách ghen tuông \

* Ma Cung, Long Thiên Điện

Trong cung điện uy nga lạnh giá, bị ngăn chặn chôn như bãi máu tinh huyết nở khắp nơi, cung nhân thị vệ Ma Giới đang lục xục vì lý do không thấy Đế Quân cao cao tại thượng của bọn họ nha.

Tôn thượng đi đâu rồi!

Ảnh nhìn đám người hầu trong cung điện quét mắt lạnh khiến đám thị vệ cung nữ co rúm người quả không hổ là người theo Đế Quân nhiều năm (cũng ăn đủ không ít: Ảnh; đừng đâm thọc ta, ta cũng khổ lắm đó: kẻ anh).

Không... Không có ạ... Thưa đại nhân!

Một thị vệ khúm núm bẩm báo. Ảnh nhìn đám người phía dưới phiến chán cho lui. Khi trong điện còn một mình kêu cha gọi mẹ: A, chủ nhân người đâu rồi a đừng có một lúc là lại vô tung vô ảnh như vậy thuộc hạ như ta cho dù theo người nhiều năm cũng không chịu nổi đâu a!

Một nam nhân tựa cột Ma Cung ai oán mắng hận chủ nhân vô tâm vô tình của mình... Trong khi đó hai nhân vật chính của chúng ta Long Hàn Thiên cùng Bạch Phượng Băng sau khi rời khỏi Tuyết Sơn...

Riêng hai nhân vật chính của chúng ta... Tiết lộ chương sau nha mọi người đợi đi a ta sẽ bật mí sau nha ^...^.

Chương này hơi ngắn vì mình có việc nhà nha thông cảm nha các honly a ^.....^

Chúc buổi tối tốt lành nha mọi người, good buy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nụ Hôn Lãng Mạn

Chương này gửi tặng lengocchau999 vì ủng hộ mình nhiều nhất a °...^

\ Vào Truyện \

Sau khi Long Hàn Thiên đưa Bạch Phượng Băng rời khỏi Tuyết Sơn, dừng chân tại một vùng đồi xanh phong thủy tuyệt đẹp nhân gian (3 vạn năm sau tên Vân Sơn thuộc nơi kì hành nghỉ mát săn bắn của vương triều thời đó, còn vương triều nào mình sẽ nói ở vài tập sau nha), hai thân ảnh một đen một trắng đứng trôi nổi giữa không trung Bì Ngạn Mạn Châu đồ máu cùng Tuyết Liên trắng lạnh phối hợp nở rộng khắp mặt hồ khiến khung cảnh thêm kì ảo, tuyệt diệu, dĩ nhiên là nếu có người thứ ba ở đây thì khi nhìn thấy cảnh này chắc chắn có chết lạy tông cha mô mà ba mươi sáu đời cũng nguyện buông bỏ tất cả ở lại tiên cảnh này. (Nhưng ai yếu tim thì đừng ngu thấy cái mặt sát khí giấm chua tán loạn của ai kia thì chạy đi trừ thằng nào muốn chết luôn, tui cảnh cáo là chết không bình yên đâu AMEN.)

Phượng Băng ngược đôi mắt phượng kim sắc khó hiểu nhìn khuôn mặt tuyệt đại khuynh yêu nghiệt che bởi lớp mặt nạ hắc ngọc của nam nhân đang nắm tay nàng. Cảm thấy nam nhân này rất lạ à... (ghen ý mà)

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Trở Lại Tuyệt Đỉnh

* Phụng Thiên Điện

Trong cung điện vàng son băng lạnh, Tiểu Yên cung trang thanh y trang nhã mùi hoa oải hương ngọt ngào tỏa ra khiến nàng đẹp và đáng yêu hơn. Tiểu Yên chạy khắp cung điện để tìm chủ nhân của mình.

Triệu Yên đại thần tôi thấy Tôn Thượng cùng với một nam nhân đang tới ạ!

Vàng anh thật sao?

Vâng?

Tiểu Yên chạy nhanh đến bên chim vàng anh hỏi lại xác định câu trả lời nàng chạy nhanh ra cửa cung. Xuất hiện trước mặt nàng là hai thân ảnh nhưng ngạc nhiên muốn trở mặt, Ma Thần Đế Quân hắc bào long đổng khoác ngoài kim lông ki lân dày đang ôm Thần Tôn Đế Vương bạch y phượng vũ khoác thêm áo choàng hỏa sam đang được chàng ôm vào lòng tiêu soái bước đến trước mặt Tiểu Yên đang đông đá...

Hàn Thiên nhìn Tiểu Yên kinh ngạc chỉ mắt lạnh quét qua khiến Yên tỷ rùng mình hoàn hồn: mẹ ai lạnh quá đi! * _ *...

Nơi ở của Băng nhi ở đâu!

Tiểu Yên sững người khi Hàn Thiên gọi Phụng Băng là Băng nhi... Mẹ ơi chuyện khó tin thành thật a chủ nhân để người ta ôm còn.... À há mình sắp có cô gia rồi muhaha...

Hàn Thiên nhìn khuôn mặt cười toét miệng của Yên tỷ thì bức mình lãnh khí quanh thân lạnh đậm hơn khiến ai kia tỉnh mộng!

Má ơi suýt quên! Cổ nuốt nước bọt Tiểu Yên gượng gạo mời vị băng sơn nào đó đến tắm phòng của tôn thượng...

Căn phòng của Phụng Băng xây bằng băng ngà trắng khắc phụng hoàng vân mây biển hoa (phụng hoàng lướt mây quanh biển hoa) chạm trổ tinh tế xung quanh cung điện là vườn hoa đủ màu, gần hai cột to cửa ra vào là hai cây đào tạo thành tán che hoa nhẹ rơi xuống sắc hồng khiến khinh cảnh lãng mạn hơn... Nếu không có ai kia (Yên tỷ đó: MTY: ta làm sao ý kiến à! __!).

Tóm lại rất thỏa mái, giản dị!

Đặt nhẹ nàng xuống chiếc giường khổng lồ bằng lông nhung dày chàng mon món gỡ mạn che mặt hé ra khuôn mặt tuyệt diệu của nàng, hàng mi bạc cong như cánh bướm khiến nàng nhìn như tinh linh trắng ngủ quên trong tuyết... Dịu dàng nhìn nàng ngủ thật đáng yêu, không khí thật ấm áp lạ thường mà chàng cũng không ngờ mình lại động lòng nha!

Ai kia thức thối đã biến mất lúc ngoài cửa rồi!

\Trở lại nửa ngày trước \

Hai thân ảnh ôm nhau một lúc lâu trên mặt hồ phủ kín hoa mới buông nhau ra nhưng cả hai tay chàng vẫn ôm chặt eo nhỏ của nàng không buông đơn giản vì chàng thích. Nàng cũng không phản đối vì giống nhau cả thôi. ^...^

Băng nhi tại sao nàng không ở Thần giới mà lại chạy tới Tuyệt Sơn lạnh giá ở Nhân giới này...

Hàn Thiên đặt nàng xuống đùi chàng đặt cằm trên mái tóc nàng dịu giọng hỏi:

Bạch Phụng Băng cũng thuận thể dựa vào lòng ngực to lớn ấm áp của chàng (bình thường lạnh giá nhưng với nàng thì ấm áp...)Thật ra rất đơn giản vì ta không thích ồn ào, áp lực ta chỉ thích bình yên tĩnh thôi!

Giọng nói nàng có lẽ là trời sinh lãnh đậm nhưng rất ngọt ngào, du dương khiến chàng thích mê mẩn vừa nghe nàng kể tay khác vuốt ngũ quan của nàng thật mịn màng...

Nàng cũng rất thích lên cũng để im cho chàng vuốt ve, một lúc sau mới ngẩng đầu nhỏ hỏi về chàng:

Thiên, vậy chàng thì sao?

Hàn Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ của trong ngực cười nhẹ giọng vẫn lạnh lẽo nhưng có chút nhu tình pha sùng nịnh:

Ta thì không có gì đơn giản khi tạo ra Ma Giới có rất nhiều nguyên nhân phải xử lý nên ta mới phải thành Ma Vương điều hành Ma Giới... Sau này ta sẽ

nói rõ với nàng hơn!

Phượng Băng quay mặt kim sắc tuyết tiêm lãnh đạm nhìn khuôn mặt yêu đã dưới cảm ngọc mặt nạ, cảm nhận hoàn hảo huyết mâu máu đỏ yêu dị, chu sa Mạn Châu Hỏa Diễm giữa hai mày kiếm khí phách quân lâm thiên hạ tóc đen cột bằng kim ti vàng dài mượt đen thả trôi rơi trên bả vai khiến chàng tà mị hơn...

Hàn Thiên nhìn nàng tiểu dung thượng phẩm nhẹ giọng hỏi Phượng Băng:

Băng nhi, làm sao vậy?

Bạch Phượng Băng lắc đầu nhẹ giọng: không có gì ta thấy buồn ngủ thôi!

Nghe câu trả lời của nàng Hàn Thiên cười nhẹ nhìn nàng khẽ cười có lẽ khi ở bên cạnh nàng thì chàng mới có thể cười nhiều như vậy còn không thì một cái cũng không có đâu!

Ta bế nàng về!

Ừm được a!

Vườn hai bàn tay bông thân hình mềm mại nhỏ nhắn của nàng choàng thêm hồ lông hỏa sam khoác ngoài cho nàng đi chậm rãi về Tuyết Sơn. Phượng Băng nắm nhẹ vạt áo trước ngực chàng vui khuôn mặt nhỏ ngáp nhẹ ngắm kim sắc xinh đẹp tĩnh lặng ngủ đi...

Hai bóng dáng rời đi xa những đóa Mạn Châu Bi Ngạn cùng Tuyết Liên bay lên rồi biến thành những đóm trắng đỏ trên mặt nước. Thật đẹp!

\ kết thúc hồi ức \

Thu lại bàn tay có luyện tiếu chàng đứng dậy đi ra ngoài:

Phải báo cho Ảnh biết đã?

Trong khi đó một nam nhân ở Ma Cung vẫn còn la oai oái vị chủ nhân vô tình bỗng dung biến mất là ai đó...

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Oan Gia Ngõ Hẹp

* Tuyết Sơn, Phượng Thiên Điện

Trong hoa viên đầy hoa thơm muôn màu muôn vẻ các loài hoa không bao giờ tàn mà nở quanh năm. (Tuyết Sơn đáng ra rất lạnh nhưng Băng tỷ đặt kết giới nên không khí mãi ấm áp chỉ có mùa xuân - thu thôi nha)

Tại đình nghi mát được đặt giữa hai bên là bụi ngà bóng đẹp che phủ... Bàn cẩm đá mát mẻ đặt một chiếc ghế quý phi nót lông cừu dày phía dưới. Hai thân ảnh đang ôm nhau Hàn Thiên như thường lệ hắc bào long đằng tóc cột một nửa bằng dải lụa tím kì sảo tinh tế... Khuôn mặt tuyệt diệu kinh thiên hiên ra trước mặt khiến chàng chí tôn sắc đẹp nữ nam nha (đây chỉ là ảo ảnh còn mặt thật thì chỉ hai anh chị nhìn được nhau thôi) huyết mâu nhu tình nhưng vẫn lạnh lùng nhìn nữ tử bạch y phượng vũ trong lòng tay to vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của nàng tâm tình tốt hơn rất nhiều...

Còn Phượng Băng thì cũng chả phản kháng đơn giản là mấy lần trước bị ôm nhiều lên thích ứng luôn và lại nàng cũng thích như vậy!

Khung cảnh lãng mạn thì bị một trận huyên náo quấy rầy dĩ nhiên đôi oan ra ngõ hẹp nay là Ảnh cùng Tiểu Yên đại nhân nhà ta... Nàng và chàng nhìn thấy cũng thật phiền.

Bước vào song song là hai bóng dáng một cao một thấp, nam tử kim y vân mành (hổ) tóc cột cao khuôn mặt tuấn tú khó gặp thua xa Thiên ca... Nữ thân phần y thêu hồ điệp tóc vấn nhẹ bằng cây trâm hồng anh đào khiến nàng xinh đẹp mỹ miều hơn thua xa Băng tỷ cãi nhau từ ngoài cung tới trong cung về việc đưa trà và điểm tâm...

Nên uống trà Bích Loa thanh dịu, bánh lên ăn phù dung mới hợp kiểu cách...

Tiểu Yên lên tiếng nhị luận...

Không nha! Ăn bánh mộc cốm với trà Ngọc Sơn mới ngon!

Ảnh cũng không kém khiến cho sự bé xé ra to... Cả hai vẫn cãi nhau không coi hai người trong đình kia có mặt nha.

Thật hối hận khi cho hai người này ở cùng nhau a, oan gia ngõ hẹp.

//////////

*Trở lại vài ngày trước,

Hàn Thiên sau khi rời khỏi phòng của Phượng Băng mới nhớ khi đi chưa nói với Ảnh một tiếng, dùng dụ âm thuật truyền khẩu lệnh cho Ảnh tại Ma Cung...

Tại Long Thiên Điện, Ma Cung

Ảnh tựa vào cột hắc long khí phách oai oán không ngớt vị chủ nhân biến mất không nói một lời ách anh chỉ dám chửi thầm chứ chưa muốn chết đâu... Thị vệ canh cung điện nhìn nhau lắc đầu thở dài. Đang lúc uất ức chửi thầm chủ tử vô lương thì nghe thấy giọng chủ nhân tôn kính của mình thì suýt trầu ông bà...

Ta ở Tuyết Sơn!

Giọng nói lạnh lẽo vạn năm không tan làm Ảnh ta chút nữa đột quỵ lên máu vị giật mình...

Sau khi nhận được thư báo của Ma Đế, Ảnh ngay lập tức bình tĩnh dặn dò đám thuộc hạ rồi letup đến Tuyết Sơn.

Tuyết Sơn, Phượng Thiên Điện (Long Phượng Thiên Điện là tên cung anh chị ở nhà đừng hiểu lầm là tên cả cung nha).

Phượng Băng sau khi tỉnh dậy thì đập vào mắt là khuôn mặt yêu nghiệt mê hoặc người của Thiên ca hơn nữa mình đang nằm trong lòng Thiên ca nhà ta nha (anh bỏ mặt nạ ra rồi nha, dĩ nhiên chị thấy đầu tiên). Hơi thất thần trong dây lát kim sắc trở lại về lãnh đạm vốn có cũng thuận nằm trên người chàng rất mát và thỏa mái. Hàn Thiên nhìn thấy trong mắt nàng có kinh diễm nhưng rất nhanh biến mất thì khẽ nhếch môi khiến chàng thêm yêu đã nàng cũng không phản ứng mà còn nằm trên người chàng khiến tâm trạng ai kia đặc biệt vui.

Giờ Mão muốn ăn gì không? (mk không biết tính giờ cổ lên tính theo thứ tự 12 con giáp nha >...<)

Giọng chàng nhẹ hơn dịu dàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng (ăn đậu hũ thành thói quen rồi hả? LHT: ý kiến, Tg: biến).

Ừm có hơi đói một chút!Nàng gật đầu nhỏ nói, chàng vuốt tóc trắng tuyết mượt như lụa thượng hạng của nàng ôm Phượng Băng ngồi dậy đến bên bàn thức ăn đã chuẩn bị sẵn (băng tỷ nhà ta rất lười nha) đặt nàng xuống đùi cầm đĩa ngọc gắp một miếng táo yên cho nàng (giống nắm linh chi ý) không khí thật ấm áp nhưng ngoài Tuyết Đình không vậy đâu...

Tên chết tiệt kia đến chỗ người khác làm khách thì phải biết lễ nghĩa chứ...!

Tiểu Yên thân thanh y đối diện với Ảnh thân kim y nàng không thích hấn đồ tự tiện...

Làm sao đồ bà chằn lừa ta thích đó!

Ảnh cũng không thua kém cầm phiên quạt quơ tay hăng lại...

Hai người mắng đi tát lại khiến nơi đây vốn dĩ yên tĩnh cũng ồn hân lên.

Sau khi ăn xong nàng theo thường lệ đi dạo hoa viên tản bộ nhưng lần này chàng đưa nàng đi đúng hơn là ôm eo nàng kéo đi... Gần đình nghỉ mát đang định đến bên đó ngồi thì cặp oan gia nào đó xông vào...

Chủ nhân người làm thuộc hạ lo quá tại sao người đi không nói trước làm ta thương tâm quá đi! (sến quá ~* _*~)

Ảnh khi nhìn thấy Hàn Thiên chạy nhanh đến phản nản. Khiến chàng mất hứng khí lạnh tăng lên.

Tôn thượng tên chết tiệt này tự ý xông vào đây...!

Ta quang minh chính đại đó!

Phượng Băng nghe hai kẻ tung hứng mắng chửi thật phiền nhân lúc không ai để ý cùng Hàn Thiên biến mất.

Cũng từ hôm đó trong cung không một ngày yên...

\ Kết thúc hồi tưởng \

Nhìn hai kẻ tranh cãi phía trước Hàn Thiên dứt khoát nói một câu khiến cả hai sốc nặng

Ảnh đến Túc Tiên Đào giúp chế rượu với Túc tiên!

Tiểu Yên ngơoi theo luôn đi!

Ảnh tuyệt vọng thất thủ chấp hành, Tiểu Yên định quay lại cầu xin Băng tỷ.

Đùa sao đến đó thà xuống âm phủ còn hơn!

nhưng cả bóng cũng không còn phải thất thủ cùng Ảnh sánh bước biển.

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Kế Hoạch Chuẩn Bị

Lịch đăng truyện 1 tuần mk sẽ đăng nhiều nhất 2 hoặc 3 chương cũng có thể 1 chương hoặc chả chương nào mọi người chú ý nha.

\\ vào truyện \\

Sau khi hai oan gia kia bị Hàn Thiên đẩy tới Túy Tiên Đảo giúp tròn rượu đã trôi qua 3 ngày Tuyết Sơn Đình lại trở về sự yên tĩnh vốn có...

Hồ băng nằm sâu trong Tuyết Sơn là nơi thiên địa linh khí tụ tập bão hòa của núi tuyết kết băng lạnh lẽo nhìn như chuyện bình thường nhưng không ai biết dưới kết băng dày là một cung ngầm có kết giới xây quanh, nơi đây chứa kinh thế phong vân thượng cổ...

Long Hàn Thiên hắc y long đằng khoác lam bào dày thú sư vương khuôn mặt yêu nghiệt tuyết thể tóc đen dài thả tự do... Chàng tà mị cao quý. Phượng Băng bạch y phượng vũ khoác lụa hồng y cánh mỏng thêu hoa sen trang nhã, tóc vấn nhẹ bằng trâm ngọc huyết sen khiến nàng cao quý dịu dàng hơn nhưng chỉ có kim mâu lãnh đạm băng phách... Tóm lại người đẹp vì lụa nhưng hai anh chị thì lụa chả cần đâu mặc có lệ thui kha kha ^...^.

Nhìn xung quanh cung điện là những cột băng trụ hai bên là giá để các tâng thư cổ, chính giữa là ba hòm lớn phân theo đồng trái, bạc phải và vàng chính giữa phản chiếu ánh dương tuyệt đẹp nhưng nàng không bận tâm, nếu để người khác biết chắc chắn sẽ thổ máu tức chết đồ giả tri liền thành đó!

Hàn Thiên nhìn nhanh qua cung điện nơi này lúc lên Tuyết Sơn tìm nàng vô tình tìm thấy hôm nay rảnh đưa nàng tới xem qua (ah rảnh có đó; LHT: lờm, tẹ: chạy sách đẹp). Cầm tay Phượng Băng dắt đến bên gương bạc không khách khí đập tung tủ hòm (em có tụi gì? Tg: amen) bên trong là các trang sức đồ dùng có linh khí cao linh... Lướt qua một lượt thật trà có cái nào hợp với nàng cả quá tầm thường... Bạch Phượng Băng nhìn qua một lượt nhưng ánh mắt vẫn không tí gọn sóng vẫn là hồ băng lạnh không tan, vuron bàn tay nỡn nà tinh xảo cầm một chiếc vòng màu hồng cánh sen khắc hoa violet tím hòa cùng hoa mẫu đơn quốc hoa trên là chim chu tước đỏ tung cánh cùng hoa văn cổ lạ. Rất hợp với Tiểu Yên! À chị Băng muốn đưa cho Yên tỷ a chắc chi cảm động lắm, Phượng Băng không hề biết chiếc vòng này sau này giúp Yên tỷ nhiều nha!

Hàn Thiên nhìn Phượng Băng lấy một chiếc vòng nhìn cũng tạm được thì hỏi nhẹ:

- Băng nhi nàng thích chiếc vòng này sao?

Phượng Băng không nhìn chàng lắc đầu lãnh đạm:

- Không, ta lấy cho Tiểu Yên!

Một câu nói vô tình khiến hủ dâm của ai kia đỏ a (ah ghen cả con gái à,LHT: cút, sát khí nồng nặc, tg: chạy *_*).

Hừ sau này phải để cho Băng nhi cách xa mấy người khác ra con gái cũng không được! Ai đó lòng chiếm hữu cao vút tầng mây khiến ai kia ở Túy Tiên Đảo rùng mình.

- Ai nhắc tên mình vậy?

Phượng Băng nữ chính của chúng ta hồn nhiên không biết bên cạnh ai kia ăn dấm vô tổ chức. (sau này Băng tí không phải dạng vừa đâu?)

-Thiên, đi ra thôi nơi này không có gì đáng xem nữa! Hơn nữa ta không thích những thứ này nha! Bạch Phượng Băng lắc đầu nhỏ kháng nghị với Long Hàn Thiên.

Nghe giọng nói dịu dàng của nàng gọi tên Long Hàn Thiên trong lòng vui hơn rất nhiều nắm tay bé nhỏ của nàng ra ngoài... (ah mới thấy giọng chị dịu dàng thui ~...~•)

\\ tại nhân giới \\

Trong một khu nhà cũ nát hoang tàn, cỏ mọc um tùm. Nơi này là nơi ăn xin ở cư ngụ trong góc nhỏ rom rạ ẩm mốc một thân ảnh gầy gò tóc tai bù xù cả người nhếch nhác không chịu được, cánh tay bị mất một bên. Đây chính là Phiêu Ngọc Trần á Liễu Dương công chúa còn ai nhớ không? Ngọc Hoàng vì

nể tình cha con ruột gan nên đã lén lút giữ lại một chút linh lực trị thương cho ả dĩ nhiên Thiên ca và Băng tỷ biết nhưng không quan tâm..

Hừ Ma Thần, Tôn Thần ta sẽ khiến các ngươi phải trả giá vì đã bắt ta phải chịu nỗi nhục nhã này! Thần Tôn Đế Vương nhất định ngươi phải chết, Ma Thần Đế Quân sẽ là của ta nam nhân đó là của ta! Một mình ta ta sẽ là Ma Hậu vĩ đại hahaha.

Tiếng cười ghê rợn của Phiêu Ngọc Trân hòa vào khung cảnh xung quanh thật khiến mọi thứ man rợ nhưng cũng thật khinh miệt..

Phiêu Ngọc Trân ánh mắt kéo lên tia ác độc, sóng gió sẽ thi nhau tiếp đến.

Qua sự cố này sẽ khiến tiên ma đại chiến huyết tinh rải đỏ trời đất khiến tiên giới một mảnh vỡ vụn, dĩ nhiên ả Liễu Dương không cần nghĩ..

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tạm Rời Xa

Hiện giờ là mùa xuân hoa đua nhau khoe sắc, cây tranh nhau nảy lộc đâm trời, nắng ấm mang theo sự se lạnh của gió đông nhân giới đua nhau tấp nập đón năm mới..

* Tuyết Sơn vẫn vậy một mảnh trắng xóa cái lạnh buốt cắt da xé thịt khác xa với vẻ ấm áp kia là sự lạnh giá băng hàn, nhưng mọi thứ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống cả hai nhân vật chính của chúng ta.

Lương đình Băng cung (tên cung của Băng tỷ) trong lương đình cột gỗ trầm hương ngọc quý giá, bốn bên cột rủ màn che hồng phấn đính từng sợi chân châu nam hải (má ơi xa xỉ quá? Ở mk viết mà ^...^) thì thoảng có gió nhẹ rung lên vui tai. Trên chiếc giường nhỏ lót thảm nhung dày mịn màng hai thân ảnh thân mật ôm ấp chính xác hơn là nam chính của chúng ta ôm chặt thân hình bé nhỏ của nữ chính, nam ngọc thụ lâm phong tuấn mĩ tà mị vô đối, nữ khuynh hoa kinh địa vô song.. (trang phục ta không tả nữa nha mọi người biết rồi mà...). Hàn Thiên hắc bào vòng tay qua thân hình bé nhỏ của Phurong Băng đặt lên eo nhỏ hoàn hảo của nàng tay kia đan vào nhau chứng tỏ cả hai đồng lòng vĩnh kết đồng tâm, dĩ nhiên cả hai người không biết đầu sau này du ngoạn nhân giới mới biết bây giờ chỉ là bản năng thôi a!

- Băng nhi nàng muốn đi dạo thử nhân gian thử không?

Hàn Thiên trong đầu này ra ý muốn đưa Băng nhi của hắn đi chơi tham quan một vòng, thật ra chàng cũng không thích noi nhiều người ồn ào rất phiền. Nhưng Chàng muốn Băng nhi của chàng đi tham gian này nọ ở cùng nhau gần một tháng chàng biết nàng rất ít có hứng thú với mọi thứ hay đúng hơn là không có nổi một tia trong mắt nàng..!

- Đi dạo nhân gian ta chưa bao giờ nghĩ tới cũng không có hứng thú!

Phurong Băng nhẹ giọng thốt lên những lời thẳng thừng thật chả có tí rung động nào về mấy việc đó vì từ trước đến nay nàng chỉ ẩn cư thích yên tĩnh không thích người khác làm phiền cuộc sống của mình chỉ có chàng Long Hàn Thiên là ngoại lệ. Trong trái tim lãnh đạm như hồ băng đóng không tan nàng không bao giờ biết từ trước tới nay!

Hàn Thiên nhìn Phurong Băng lắc đầu cũng hiểu được tâm tư của nàng chàng cũng không nói gì nữa chỉ cười nhẹ:

- Băng nhi của chàng thật đáng yêu! (chỉ anh thấy đáng yêu thôi! LHT: lườm;tg: chảy mồ hôi, biến * _*!!!).

Không gian giữa hai người đang tình xuân ngập tràn (cũng không hẳn?) thì vài âm thanh khiến khung cảnh này có chút vấn đề.

- Đế Quân thần trở lại rồi!

- Tôn Thượng thần trở về rồi!

Cùng lúc đó hai thân ảnh xuất hiện. Nam nhân lam y thêu trúc tử tím khuôn mặt tuấn tú, xuất minh..

Nữ tử chanh y thêu trúc hoa nhài trang nhã xuất hiện xuyên qua ánh sáng hồng quang đáng yêu, xinh đẹp... Vâng đây chính là hai phụ tá kèm nhân vật trung chính (gần như nhân vật chính). Triệu Mã Yên và Ảnh ca của chúng ta sau khi bị Thiên ca phạt đi Tủy Tiên Đảo giúp lão men hơi quái quỷ tiên nhân kia chế rượu đã vội vàng trở về cả hai gầy hơn trước nhưng hiểu chuyện hơn xưa rồi nhỉ?

Dĩ nhiên đôi oan gia này không dễ hòa giải vậy đầu chi qua biết chọn lúc cãi nhau hợp lí hơn thôi, cả hai không muốn bị vị chủ tử vô lương vô lãnh nào kia bắt hứng lại bị tống đi nơi nào đó nữa đâu... Ô ô số thuộc hạ thật là khổ T^T.

- Hoàn thành rồi!

Hàn Thiên không thèm nhìn hai kẻ than trời oán đất kia thủy chung vẫn ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt sắc, xinh đẹp của nàng tay khác vuốt ve ngũ quan như

một thói quen hình thành từ lâu còn lại vẫn ôm eo nhỏ của nàng thật mềm mại, rất thơm chàng rất thích nha!

Phượng Băng vẫn vậy lãnh đạm phong khinh ngược đời mắt kim sắc tuyệt mi nhìn hai thân ảnh phía dưới kia khiến huyết mâu nhưng lạnh giá hũ dấm của ai đó dấm chua lại đầy trời (anh đúng là hũ dấm chua lớn a: LHT: muốn chết sao? Lạnh giá; Tg: lạnh quá, em đi trước hahaha; LHT: lườm...).

Còn Phượng Băng nữ chính của chúng ta hồn nhiên ngây thơ vô số tội vẫn chăm chú nhìn hai người phía dưới chẳng để ý đến nam nhân đang bốc giấm bên cạnh...

- Tiểu Yên nguoi gậy?

Giọng vẫn lãnh đạm không nghe ra cảm xúc nhưng cũng khiến cho Tiểu Yên thấy ấm áp nước mắt cơ hồ muốn rớt ra ngoài (trời ạ có thể thôi làm gì cảm động thế??? Tiểu Yên: sao k chủ nhân lần đầu tiên quan tâm ta nha!!! Tg: @). Thật sự muốn tới ôm chủ nhân thân ái mà phát tiết những uất ức trong lòng nhưng cũng chợt nhận ra ai kia mặt than đại băng sơn lạnh lùng đang ôm thân mật chủ của mình, thật may còn kiềm chế được nhưng quá xuất rồi đi?

Tiểu Yên gào thét trong lòng đại nữ nam nha nhưng bên ngoài vẫn bình tĩnh đơn giản là miễn dịch bên ngoài oai vì nhìn Băng tỷ nhiều cho nên trong lòng không kích động nhiều ừm ừm miễn dịch tốt...

- Tôn Thượng cảm ơn đã quan tâm Tiểu Yên rất vinh dự!

Đùa sao mình không muốn bị Ma Thần hung ôn kia bắt đi nữa đâu.... T_T.

Hàn Thiên hừ lạnh trong lòng cũng rất biết điều đấy! Nhìn tiểu nhân nhi trong lòng dấm chua lại bay đôi tay hữu lực áp lên khuôn mặt nhỏ của nàng xoay về phía trước mặt chàng. Phượng Băng nghi ngờ chớp mắt phượng đẹp nhìn chàng khó hiểu khiến Hàn Thiên tức lắm nhưng không lộ ra ngoài!

Ảnh vừa nãy bị xem là không khí đứng xem kịch cũng cố gắng làm giảm sự chú ý về mình một cách thấp nhất. Nhưng chợt nhớ đến việc gì đó thu lại về xem kịch đến phía trước cung kính bẩm báo:

- Đế Quân, Ma Giới có việc cần người về gấp giải quyết!

Ảnh không nhanh không chậm bẩm khiến không khí ở đây im bật.

Phượng Băng nhìn Hàn Thiên huyết mâu nhìn chằm chằm nàng kim sắc khe động chậm chạp mở lời:

- Thiên! Nếu có việc thì về trước đi!

Hàn Thiên nghe vậy bất đắc dĩ đứng dậy dời đi không quên hôn nhẹ lên môi đào của nàng mà hứa:

- Băng nhi ta giải quyết xong sẽ quay lại tìm nàng, chờ ta!

Nàng gật đầu nhìn bóng đen uy vũ rời đi trong lòng có một cảm giác trời dấy.

Luyến tiếc!__

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nhớ Nhưng

__ Tuyết Sơn __

Vẫn là màu trắng lạnh giá gào thét buốt tim, gió bão tuyết hòa lại phủ kín khắp nơi, tại Băng cung trên đỉnh núi quanh vườn hoa muôn màu nở rộ, không gian đúng là đẹp thật nhưng với ai đó ngồi thất thần tại uyển đình kia thì bỏ tay chấm com

- Tôn Thượng, Tôn Thượng nghe em nói không a!

Uyển đình tạc ngọc trắng sa hoa ngồi đó bạch y phượng vũ khoác áo cánh mỏng đen nhẹ. Tóc bạc tung bay lỏa xỏa trước ngực kim sắc lãnh đạm ánh lên về suy nghĩ,...

Tiểu Yên mặc từ y bó eo cũng bất đắc dĩ lắc đầu tôn thượng càng ngày càng lạ rất hay thất thần.

- À, Tiểu Yên làm sao vậy! Phượng Băng hoàn hồn mới nhìn Tiểu Yên hỏi.

Tiểu Yên nhìn khuôn mặt tuyệt sắc của chủ nhân nhà mình chỉ biết than trời" Sao Có Người Đẹp Đến Thế?"

Tiểu Yên đang si mê gương mặt tuyệt mỹ của chủ nhân nhà mình nên không phải không có để ý ánh mắt của Phượng Băng lóe lên tia gọn sóng nhẹ. Buộc miệng nói ra một câu lại trùng phóc tâm trạng của nàng:

- Tôn Thượng người đang nhớ nhưng người nào phải không Ma Thần Đế Vương a.!

Phượng Băng cũng hơi giật mình suy nghĩ câu nói của Tiểu Yên. Nhớ Nhưng ý nghĩa đó chưa từng có trong khái niệm từ hơn mấy trăm vạn năm nay của nàng, nhưng một thân ảnh bá đạo lạnh lùng, cao thượng hắc bào long đăng, huyết mâu khuynh sắc yêu dị ôn nhu với nàng hình ảnh đó đang len lỏi dần vào sâu trong trái tim băng lạnh của nàng chỉ là nàng chưa nhận ra cảm xúc của mình thôi!

* Ma Giới, Thư Phòng

Long Thiên Điện, cung điện xoa hoa, lộng lẫy... Bên trong thư phòng những con người đang bàn việc, không những trưởng lão cùng vương Ma Giới nam chính siêu soái của chúng ta Long Hàn Thiên

- Vương ngài cũng đã hơn vạn tuổi rồi nên lập hậu cung chinh đồn triều cương (thừa mọi người không ai biết Long ca và Băng tỷ bao nhiêu tuổi chỉ nghĩ đại khái hơn mấy vạn thọ thôi(*~*~*))

Ngũ trưởng lão Hồ Quý chấp tay nhận định bầm tấu với Ma Vương nhưng trong lòng mờ mờ hồ hồ không ngừng nhưng vì tương lai sau của Ma Giới đành hi sinh đời già để cùng cô đời trẻ (mấy ông này rảnh hơi quá rồi).

- Phải đó xin Vương suy nghĩ lại!

Các vị trưởng lão khác cũng chấp tay, cúi người thỉnh Long Hàn Thiên về vấn đề hậu cung.

- Các vị trưởng lão việc của Vương từ khi nào đến phiên các người quan hệ vào chứ! Ảnh xiêm y đồ thẩm thêu hoa văn cầu kì, khuôn mặt tuấn mỹ cười cười nhưng trong mắt không cười nhẹ nhàng chỉ dẫn, nhưng chủ yếu mục đích là muốn ngăn vị Vương tôn kính trên Ling tọa kia bộc phát thôi thà hi sinh còn hơn để người kia bộc phát là thảm, xưa kia mỗi khi kiêu thế thì cả Ma Cung này đại biến huyết tinh ngập thành mặc dù chỉ có một lần cách đây mấy vạn năm có lẽ hiện có người kìm chế được cảm xúc của Vương nhưng hiện người đó đâu có ở đây! Số mình khổ làm sao? ㄟ(ㄟ ~ ㄟ)

- Nhưng thưa Vương! Các vị trưởng lão vẫn chưa từ bỏ ý định khuyên ý với Long ca... Kết quả " Rầm" một lực đánh khiến tất cả trưởng lão bay xa ra khỏi Long Thiên Điện trăm dặm kèm theo một câu lạnh thấu xương, khiến tâm tình các trưởng lão tan nát hi vọng.

- Tới Hình Phòng lĩnh phạt! Hình Phòng Ma Cung không giống như nơi khác là nơi ác quỷ cũng sợ nếu so với 18 tầng địa ngục thì chỉ đáng sợ hơn vạn phần đã vào thì rất khó có khả năng sống sót trở ra dĩ nhiên cái hình phạt trong đó là do Long ca của chúng ta lúc buồn chán chế ra chơi ㄟ(^o^ㄟ)

Sau khi đuổi hết đám trưởng lão kia bị đuổi ra à không bị đánh bay ra khỏi Long Thiên Điện trong thư phòng chỉ còn hai người là Ma Vương cao quý lãnh huyết Long Hàn Thiên cùng với thị vệ cận thân trung thành Ảnh, một trên Long tọa một đứng đối diện phía dưới thượng tọa đối diện với vị Vương lạnh lẽo kia chính xác hơn là cúi gằm mặt mờ mờ hồ hồ chảy ròng trong lòng mặc oán:

- Trời ơi đất hỡi số ta thật là khổ mà tại sao lại cho ra cái chủ nhân mặt lạnh hơn tiền động tỷ là sinh khí thể khổ quá!

Đang lúc than trời trách đất thì Vương cao quý nên tiếng thật muốn đóng băng người mà, ách anh đâu phải người...

- Ảnh tình hình phía Tây Ma Giới ra sao? Long Hàn Thiên mở miệng hỏi.

- Vương phía Tây Ma Giới Tinh Linh Quốc hiện đang có rục rịch... Ảnh chấp tay khôi phục bộ mặt nghiêm túc bầm tấu.

- Vậy sao xem ra có người muốn tạo phản đây! Gõ từng nhịp ngón tay đẹp lên bệ tọa (chỗ tay để) từng tiếng nhịp phát ra khiến Ảnh trong lòng mờ mờ hồ hồ tới ồ ạt. Qua một lúc Long Hàn Thiên cất giọng lạnh lẽo:

- Ảnh người đến đó xử chỉ đi!

Ảnh nghe vậy cũng không nói gì nhiều cung kính tuân mệnh biết ý rồi khỏi dù sao cũng là tâm phúc của ai kia hơn mấy vạn năm lên cũng hiểu được vài phần tính cách của Vương... Trong thư phòng chỉ còn một mình Long Hàn Thiên, chàng trầm tư một lúc trong đầu xẹt nhanh thân ảnh mảnh mai, duyên dáng của Bạch Phượng Băng thì nở nụ cười yếu ớt:

- Băng nhi! Ta rất nhớ nàng a!

* Thiên Đình, Phủ Thái Tử

Căn phòng sa hoa đứng trước một bức tranh nữ tử bạch y phượng vũ, kim sắc vô tình tóc tuyết bay nhẹ, khuôn mặt khuynh quốc che lại bằng mạn sa nhưng không che được khí chất của nàng... Đây là Bạch Phượng Băng.

Nam nhân kim phục thù ngũ long lượn mây, khuôn mặt soái ca, mắt phượng hẹp, mũi cao môi mỏng, tóc đen như mực cổ định bằng kim noãn... Đây chính là Phiêu Vũ Phong thái tử Thiên Đình ca ca của Phiêu Ngọc Trân, hắn đứng đó nhìn ngắm nữ nhân trong tranh thì thờ dài. Hôm đó hắn buồn phiền muốn đi dạo tình cờ thấy nàng ở gần Tinh Nguyên hồ ai tin được một người vô tình như hắn lại yêu nàng ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng nàng lại là Thần Tồn Đế Vương... Muội muội ngu ngốc của hắn lại chộc giận nàng hơn nữa Ma Thần Đế Quân hình như rất quan tâm nàng hắn biết mình không có khả năng. Nhưng hắn vẫn muốn nhìn thấy nàng lần nữa...

Ba số phận kẻ si tình rồi kết cục sẽ ra làm sao??

* Tác giả

Mấy hôm nay bí ý quá nên ra chap chậm hơn nữa nếu có mỗi anh chị thui thì hơi ngán nên cho thêm anh nam phụ vào cho kịch tính, mk sẽ cố viết chap mới thật nhanh a

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Đến Ma Giới

* Ma thành

Kinh thành của Ma Giới, nơi đây tập nập người qua lại, buôn bán không nói đúng hơn là ma quỷ ở đây được sự cai trị của Ma Thần Đế Quân Long Hàn Thiên, Ma Vương thị huyết tàn bạo nhưng lại khiến cho đời sống của cả Ma Giới sung túc không giàu cũng đủ ăn, đủ uống...

_ Lầu Tiên Hương _ đây là quán trà lâu nổi tiếng với loại trà thơm ngon độc nhất vô nhị nơi truyền tin nhanh nhất mà chủ nhân sau màn chưa ai từng gặp qua, chỉ biết đó là nam nhân hết sức tuấn mĩ (là Thiên ca đó), giữa lầu có một sân bực dùng để biểu diễn các tiết mục văn nghệ, thi thú, kể chuyện...

- Các người biết gì không nghe nói Tinh Linh Quốc có mưu đồ bất chính gì đó muốn xâm phạm Ma Giới chúng ta.

Một lão phụ trung niên thanh y vải thô cười cười kể chuyện. Thế sao vậy tình hình thế nào rồi? Thanh niên trẻ sam y bên cạnh gạ hỏi. Phải, phải sao người biết! Mọi người xung quanh cùng đồng thanh hỏi lại.

- Ha ha dĩ nhiên là bọn Tinh Linh Quốc đó đã bị Ảnh đại nhân bên cạnh Vương dẫn quân đánh cho căng giò mà chạy cả rồi, hiện Tinh Linh Vương đang viết thư hòa giải cầu Ma Giới lượng thứ cũng đã cử Thái Tử và Công chúa nước họ sang bãi kiến xin lỗi nước ta a. Còn lý do ta biết thì chả là ta có người anh em làm thị vệ hoàng cung nghe mọi người trong cung truyền thổi với nhau đó mà!

Lão nhân gia mặt tươi cười hơn hờ nói, khung cảnh xung quanh bàn luận sôi nổi thì ở tại lầu hai, nơi góc khuất ngoài cửa sổ có hai thiếu nữ ngồi đó nghe mọi người bên dưới bàn luận.

Nữ tử toàn thân bạch y phượng vũ, khoác một áo choàng lam thêu những bông tuyết viền áo che đi thân hình mảnh mai, lãnh khảnh độ cong đến hoàn hảo của nàng, tóc ngắn sắc được cột nhẹ bằng dây lam cùng màu với áo choàng nhưng khuôn mặt ma mị cùng kim sắc lãnh đạm kinh người che lại bằng mạn sa trắng mỏng như ẩn hiện khiến nàng thêm bí ẩn, huyền ảo hơn... Đây chính là Thần Tồn Đế Vương Bạch Phượng Băng.

Cùng với Mã Triệu Yên thân vàng kim thêu hoa thủy tiên cộng với khuôn mặt tuyệt sắc trang điểm nhẹ khiến nàng xinh đẹp, đáng yêu hơn khiến mọi người xung quanh không thể không chú ý đặc biệt là cô nương bạch y che mặt bằng nón lụa trắng ngồi kia chắc là chủ của cô gái áo hồng, nhưng nếu ai tinh ý thông minh một tý thì sẽ thấy cô nương bạch y có thêu phượng hoàng trắng bay múa quanh tuyết liên kiều hoa đũa ngu cũng biết trên đời chỉ có một người là Thần Tồn Đế Vương không bao giờ có kẻ thứ hai, nếu có kẻ đó đã hồn phi phách tán từ lâu rồi nhưng đáng tiếc không ai để ý lắm (nói đúng hơn chị mặc áo choàng lam che hết rồi ai mà nhìn thấy được.)

- Tồn... À Chủ Nhân người nghe thấy không mọi người là đang bàn luận việc này lẽ nào Ma Thần Đế Quân trở lại Ma Giới là vì việc này a!

Tiểu Yên nhanh miệng nói chuyện với chủ nhân tôn kính của mình cũng nhân tiện thấy hay nha lần này chắc mình làm đúng mang Tồn Thượng đến Ma Giới để tìm lang quân của người nha!

- Chắc thế! Bạch Phượng Băng giọng vẫn vậy lãnh đạm, băng sương không bao giờ đổi nhưng để ý thì nghe ra sau giọng ngân nga như chuông bạc hoa xuân kia có sự vui mừng nho nhỏ. Còn việc đến Ma Giới lần này thì phải quay về ngày hôm qua.

_____ phân cách thời gian _____

* Tuyết Sơn Đình, Băng Cung Phượng Thiên Điện

Ban đêm ở cung điện trên đỉnh núi vào những ngày trăng sáng sao đầy trời thì là nơi lý tưởng để ngắm trăng sao là rất tốt nhưng với vài người thì không

như vậy đâu.

Tựa người bên cạnh khinh cửa giữa khuôn mặt nhỏ hoàn hảo lên ngắm ánh trăng sáng trên trời đêm đầy sao trên bầu trời đêm kia nhưng đôi kim sắc lạnh đậm kia đang nhìn xuyên qua ánh trăng là thân ảnh hùng dũng, cao ngạo đầy bá khí khoắc trên mình bộ phục y long đằng hắc bào, tóc dài tung xỏa theo gió, huyết mâu lạnh lẽo cũng dịu dàng nhìn nàng, khuôn mặt yêu nghiệt kia yêu dị lạ thường đứng ngang với ánh trăng. Bạch Phượng Băng ngăn người tiểu dung trên môi nhếch khẽ nhưng đủ khiến mọi thứ xung quanh âm trầm đi. Mã Triệu Yên nhìn chủ nhân bạch y mỏng khoắc lên lên người tọc ngân kim xỏa ra khiến mị lực của nàng lớn đến lạ thường, kèm theo nụ cười nhẹ mê hồn kia "Hài, Tôn Thượng mị lực kinh người a chỉ cười nhẹ thôi đã như thế, nhưng tại sao ngài lại cười một mình vậy kia... !" Nhưng cũng thật kì lạ dạo này Tôn Thượng hay ngăn người lắm a?

Mã Triệu Yên suy nghĩ hồi lâu cuối cùng không nhịn được tò mò chạy nhanh đến chỗ Bạch Phượng Băng khẽ hỏi nàng:

- Tôn Thượng người sao lại tựa vô đây gió ngoài này lạnh lắm a mau vào trong nghỉ đi nha!

- À! Bạch Phượng Băng chỉ nói một tiếng coi như đáp lời Mã Triệu Yên hạ kim mâu khỏi suy nghĩ quay lại dáng vẻ phong khinh vô trăn thường ngày quay người vào nội điện tà áo trắng khẽ bay theo từng bước nàng đi.

Khi đến gần bên giường lòng thì Bạch Phượng Băng chợt nói một câu vô cùng bất ngờ với Mã Triệu Yên: "Tiểu Yên chuẩn bị mai tới Ma Giới".

Mã Triệu Yên thật sự rất bất ngờ tại vị Tôn Thượng hầu như không bao giờ rời khỏi Tuyết Sơn Đình, nhưng suy nghĩ một hồi thì cũng tìm ra nguyên nhân_ Tôn Thượng muốn tới Ma Giới tìm Đế Quân nha! _"

- Được nha vậy Tiểu Yên đi chuẩn bị người cứ nghỉ ngơi đi a!

Nhanh chóng vâng dạ Tiểu Yên nói với Bạch Phượng Băng rồi nhanh chóng rời đi.

Phượng Băng nhìn bóng hồng y thanh thoát rời đi thì trên khuôn mặt khuyên đảo nhếch lên nụ cười nhẹ đủ làm mọi thứ phong hóa, thở ra một hơi rồi lên giường ngủ chuẩn bị cho ngày mai a!

_____Kết thúc hồi ức_____

Trở lại hiện tại khung cảnh đang náo nhiệt thì bị một đám người huyền náo phá vỡ không gian.

- Tránh đường cho tiểu thư nhà ta qua nhanh đi bọn dân đen này!

Một tên thuộc hạ lớn giọng quát lớn cùng mấy tên khác phối hợp vươn đao vuốt kiếm đuổi hết những người khách qua bên... "Tiểu thư mời bước vào" Tên thuộc hạ lớn tiếng vừa rồi khom lưng cúi đầu với người ở cửa.

- Người làm tốt lắm!

\<< Xem Tiếp chương sau nha >>\<<<

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 14: (Tiếp)

Sau tiếng nói oanh yến kêu ngạo của người phụ nữ giọng vào, qua bậc cửa xuất hiện thân ảnh diêm dúa mặc chiếc váy xòe thêu những họa tiết rờm rà bộ váy cúp ngực viền váy có viền thêm lụa mỏng thêu cách chim phượng bằng tơ vàng, khuôn mặt trái xoan phần ngọc mày ngài, môi hồng tô son đỏ ướt áp đến quầng rừ mắt hoa đào to tròn xinh đẹp tóc đen cài trâm phi thủy huyễn quang xa xỉ, tóm lại là đại mỹ nhân khó gặp nhưng so với Băng tỷ cấp dếp cũng không xứng... Nàng ta chính là Liễu Ngược Lan công chúa Tinh Linh Quốc quốc công của Tinh Linh Quốc là Hồ Tộc hôm nay nàng ta cùng ca ca nghĩa là thái tử Liễu Duật Cung vài ngày trước, vừa vặn đi tới Ma Giới cũng gần trùng ngày tịch Trung Thu vốn dĩ định hôm nay định vào cung yết kiến dẫu sao nàng ta cũng muốn nhìn thấy Ma Vương cao quý trong truyền thuyết kia nàng ta cũng tin tưởng với sắc đẹp khuyên đảo và mị lực của mình không tin không ai quỳ dưới váy nàng ta Liễu Ngược Lan kể cả Ma Vương của Ma Giới hùng mạnh này cũng không ngoại lệ (mơ đi con Thiên ca chỉ quỳ với Băng tỷ nhà ta thôi), nhưng ca ca lại ngăn cản để Trung Thu vào sau tiện thể nhận quà tạ tội một thể luôn. Vì thế cho lên phải đợi tới ba ngày nữa mới tới Tịch Trung Thu vị không chịu được buồn chán cho nên hôm nay hoàng huynh có việc bận nàng ta trốn ra ngoài chơi vừa hay Lâu Tiên Hương là tẩu lẫu nổi tiếng với trà ngon lên hôm nay dẫn thị vệ cải trang dân thường đi xem (cmn nó thế bà có thay đồ để đầu nói người ta * khinh bỉ*)

Còn mọi người trong tửu lầu thì sững sờ bởi khuôn mặt mỹ nhân hiếm có trước mặt của Liễu Ngược Lan khiến a ta đặc ý trong lòng dẫu sao nàng ta cũng là đệ nhất Tinh Linh Quốc nhìn thấy màn này quen rồi nên cũng không lạ chi là đặc ý huỳnh hoang nhìn đám nam nhân si mê mình, mắt phượng khẽ lóe lên tia khinh bỉ, chán ghét "bọn nam nhân dân đen này sao xứng với bốn công chúa ta". Khi đó tại lầu hai Lâu Tiên Hương thì ngược lại với bên dưới nhưng nam nhân ở đây không hề quan tâm đến a công chúa đó mà người họ chú ý là Bạch Phượng Băng nữ chính của chúng ta, Đại hộ pháp đã căn dặn phải thông báo tất cả mọi người khả nghi vào Ma Thành cho nên khi thấy Bạch Phượng Băng cùng Mã Triệu Yên đến đây họ đã bắt đầu đi theo (dĩ nhiên đoán cũng ra mấy người này là ám vệ của Thiên ca mặt báo còn Đại hộ pháp là Anh rồi ta nhỉ?)

- Tồn... À em nhầm chủ nhân đám người kia theo chúng ta lâu như vậy bộ không chán sao. Hôn nữa lại không bị tiểu hồ ly ngạo mạn kia quyến rũ xem ra thân phận không tệ nha!

Mã Triệu Yên nhỏ lời nói sát với Bạch Phượng Băng bọn họ thật ra đã biết có người theo dõi từ lâu cho dù có cái trang hoàn mỹ tới đâu cũng không qua khỏi pháp nhãn của cả hai chỉ là bọn họ muốn xem chủ nhân sau màn là ai, còn tiểu hồ ly là nói công chúa ngã ngón kia Liễu Nhược Lan rồi.

- Không có gì kệ đi! Bạch Phượng Băng nói một câu vô cùng đơn giản như không quan tâm vô tâm vô phế biết trừng nào nhưng đối với những ám vệ cái trang kia thì đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

- Hắc hắc Tiểu Yên biết nha! Mã Triệu Yên cười giảo hoạt đứng nghiêm túc lại bên cạnh Bạch Phượng Băng xem kịch hay sắp xảy ra.

Trên lầu hai không khí ngưng đọng nhưng dưới lầu một lại ồn ào náo nhiệt khác lạ. Sau sự xuất hiện của Liễu Nhược Lan với khuôn mặt khuyên đảo sắc nước hương trời dân chúng Ma Giới rất nhanh bình ổn tâm trạng của mình dù sao thì mỹ nhân thiên hạ xinh đẹp Ma Giới này không thiếu điển hình như con gái Thị Lang Tướng Quan "Thị Lang Nguyệt Nhi" được xưng là đệ nhất mỹ nhân Ma Kinh này cho nên sắc đẹp của nàng công chúa Tinh Linh Giới cho nên sự xuất hiện của nàng ta cũng chỉ gây ra sự sững sờ nhất thời thôi rất nhanh sự xuất hiện của nàng công chúa này trở thành bình thường mọi thứ lại trở lại như lúc nàng ta chưa tới. Liễu Nhược Lan thấy mọi người không chú ý đến mình thì móng tay trong ống áo nắm chặt trong lòng ả tức giận khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó ghê gớm "Bọn dân đen này dám làm ngơ ta khôn khiếp..."

- Người đâu! ả tức giận quát lớn gọi đám thuộc hạ.

- Có thuộc hạ tiểu thư cần gì ạ! Những tên thuộc hạ của nàng ta cúi đầu kêu ngao nhận lệnh.

- Phá ngay cái Lầu Tiên Hương cho ta! Liễu Nhược Lan ra lệnh ả nhất định phải phá nát nơi này cũng phải bắt đám người này phải cúi đầu xin lỗi chịu nhục dưới chân nàng ta. Nàng ta cũng quên luôn đây không phải là Tinh Linh Quốc của nàng ta mà là Ma Giới dưới sự cai trị hùng mạnh của Ma Thần Đế Quân "Long Hân Thiên" và ả cũng chẳng hề hay biết lần gây sự này ả đã chọc phải người không nên chọc nhất cả Ma Giới, ác ma người ta không muốn động tới nhất (mà không nói mọi người cũng đoán được Thiên ca à)

- Thuộc hạ tuân lệnh, vâng dạ xong bọn thuộc hạ của Liễu Nhược Lan nhanh chóng đi nhanh đến phá đồ đạc xung quanh nhưng chưa động tới một cái bàn một chiếc ghế; Uyển, Rầm! Á aaaa

Sau chuông lực cường đại thì một đám người xuất hiện (hay nói đúng hơn là những người vừa nãy xem trừng Băng tử cùng Yên tỷ) cùng với một giọng nói hùng hồn quen thuộc hơn với nữ chính Bạch Phượng Băng cùng Mã Triệu Yên:

- Ai dám động tới nơi này!

- Thuộc hạ tham kiến Lão Bản!

Những người vừa xuất hiện kia chấp tay đồng thanh đáp cung lúc đó ngoài cửa trường bào cầm hoa phục khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt tóc búi bằng trăm vàng cài hơn phân nửa tóc đen dài quá là anh tài xuất yêu ma nha. Dân chúng nhìn thấy Ảnh xuất hiện thì hoảng hốt cùng vui vẻ mọi người biết đây là ai đang định khấn khẫu nhưng nhìn thấy Ảnh vẫy tay ra hiệu thì dân chúng ở đây hiểu ý đứng sang bên xem kịch. À nha cô gái ý mình xinh đẹp bên kia xem như hết đời rồi... Từ khi Ảnh xuất hiện nàng ta đã thấy kinh ngạc nhưng không đến nỗi bị mê hoặc chỉ là Ảnh nhìn đẹp ngang bằng thái tử ca ca của Liễu Nhược Lan nàng thôi.

- Người là ai dám xen vào truyện của ta! Liễu Nhược Lan tức giận phất tay chỉ thẳng vào mặt Ảnh giận dữ.- Hừ ta là ai cần cho người biết sao nên nhớ đây không phải Tinh Linh Quốc của người công chúa à mà là Ma Giới của Ma Vương hiểu không? Ảnh không xem sự giận dữ của nàng ta vào trong mắt lạnh giọng nói còn lơ đãng cảm nhận được khí tức mạnh mẽ quanh đây nhưng rất yếu chắc là người đó đã ăn khí rồi...

Cuộc đối thoại giữa hai người tăng một thì bên trên lầu hai Mã Triệu Yên đứng đó cười nhẹ bình phẩm.

- À nha chủ nhân không ngờ luôn lão bản ở đây lại là hần nha vậy nghĩa là Đế Quân là người sau màn đi!

Mã Triệu Yên ngã người về phía cột đối diện cười cười nhìn xuống phía dưới, Bạch Phượng Băng không biết đã đi tới bên cạnh lãnh đạm gật qua đầu phân phó một câu: Tiểu Yên đi xuống dưới!

- dạ thưa chủ nhân! Chấp tay theo xuống dưới lầu một.

* Lầu một

Bạch Phượng Băng và Mã Triệu Yên cũng vừa xuống tới nhưng không ra ngay theo yêu cầu của Tiểu Yên thì nên xem Ảnh xử trí việc này thế nào Bạch Phượng Băng cũng không nói gì đứng chỗ đó không xa nhìn tình hình...

Liễu Nhược Lan tức giận tột cùng nàng ta là công chúa cao quý Tinh Linh Giới được phụ mẫu sủng ái cự nhiên lại bị tên đáng ghét trước mặt ngăn đường làm sấu mặt nàng điên cuồng nên không biết trời trăng gì nữa.

- Điều dân to gan dám bắt kính mới bản công chúa lĩnh đầu nên bắt hần cho ta (mẹ nó càng viết càng điên là sao vậy?).

Nhưng khi ả nói ra thì không một ai nên đơn giản là cả đám bị bầm dập te tua nằm dưới đất từ khi nào... Người... Người dám hỗn với ta, ta là công chúa

đó! Liễu Nhược Lan run rẩy chỉ tay đẹp về phía Ảnh.

Trong khi đó Ảnh đang chuẩn bị nói gì đó thì lo lắng khóe mắt liếc nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc thì cả kinh "trời ạ đó chả phải...!". "Hừ công chúa thì sao nên nhớ đây là Ma Giới còn nữa Tinh Linh Quốc bây giờ chỉ là con kiến sang cầu hòa với Vương thôi đừng ra oai!" Một câu khinh bỉ đáng động vào tâm những người xem kịch ở đây.

Nàng ta tái mét mặt không nói được lời nào cảm phần trùng mắt cá chết với Ảnh. "Người đầu đưa cô ta về nói với thái tử Liễu Duật Cung dạy dỗ tốt muội muội mình" phát tay ám vệ đã lôi ả đi mất cũng đã ra lệnh cho dân chúng di tản, hôm nay thật là một ngày đáng nhớ. [lược bỏ vô số từ nói đến Ảnh ca đến chỗ Băng tỷ và Yên tỷ]

* tác giả

Một quá đi dạo này viết mk thấy nó dờ quá ý tưởng lộn xộn chả có kiểu này chắc bỏ viết truyện luôn quá!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Sau khi Ảnh giải quyết xong vụ án gây rối của Liễu Nhược Lan, thái tử ca ca của nàng ta cũng đã răn dạy lại mọi chuyện coi như chấm dứt nhưng một vài việc không hề như mong muốn của Bạch Phượng Băng là được yên tĩnh một chút thì đôi oan gia ngõ hẹp của chúng ta lại gây gổ như ong vỡ tổ...

- Tiểu tử nguoi không ngờ lại là người đứng sau màn á nha! Tiểu Yên dùng giọng điệu trêu ghẹo nói chuyện với nam nhân đang tiêu soái bên cạnh mình.
- À bà chằn lửa như cô thật chả hơn ai cần thận sau này không lấy được phu quân nha. Ảnh không thua kém dùng giọng điệu khinh khỉnh đáp trả Tiểu Yên.

Người ~~¥¥¥¢~~ \$\$\$\$

Hai người kẻ qua người lại tranh cãi về vấn đề không đầu thành ra cả đoạn đường từ ngoài thành vào Ma Cung không được yên ổn chút nào. Bạch Phượng Băng ngồi bên cạnh đối diện với cả hai cũng phiền muộn vì cuộc cãi cọ vô bổ này mà nhức đầu day trán phiền muộn. Hồi lâu sau không nhịn được nữa mới cất giọng lạnh lùng quả nhiên hiệu quả 100%

- Hai người im đi!

Ảnh cũng Tiểu Yên giật mình im bật hơi sức nhớ đến chủ nhân- tôn thượng vẫn còn ở đây! Ôi sao mà sơ suất quá

- Thần Tôn, Tôn Thượng xin người thứ tội! Cả hai quỳ xuống sấn đệm lót lông cừu dày cúi đầu xin nhận tội với Bạch Phượng Băng.

Còn về Bạch Phượng Băng cũng không truy cứu nhiều nữa phát tay ngọc trắng nõn như tuyết xinh đẹp mảnh mai tuyệt diệu ý bảo cho qua. Nhận được ân xá của cấp trên đứng dậy ngồi nghiêm chỉnh hai bên không ồn ào quá nhưng ánh mắt liếc nhau bóc lừa Bạch Phượng Băng cũng không quan tâm nữa nhắm mắt dưỡng thần.

Cửa cung cẩm thạch son đỏ vạn năm nên không dễ bị phá vỡ xe ngựa gần đến cửa cung thì bị hai thị vệ giáp bạc đứng chặn đường quát lớn: Là ai không có lệnh không được phép vào Ma Cung! Thị vệ đồng thanh giọng không a du, siểm nịnh... Cũng phải họ không nhận ra là vì Ảnh đi ra thường dùng phép dịch chuyển cho nên hiếm nhìn thấy, các đại thần thì không được phép đi xe vào hoàng cung.

- Tránh đường! Ảnh nghe vọng tiếng của thị vệ truyền vào sợ làm ồn Thần Tôn nghỉ ngơi lạnh giọng xóc màn che nói với tên thị vệ. Thị vệ sau khi thấy người xóc màn che nên thì hoảng hốt chấp tay: Thị ra là Ảnh đại nhân, xin thứ tội mời người đi qua! Hành động và lời nói thật ăng ý miệng vừa nói tay đã bảo đám lính dưới chướng tránh đường.

Ảnh cũng rất hài lòng vì hành vi tên thị vệ này phát tay vào trong cho lệnh xe rời đi. Thủ lĩnh thị vệ thấy xe ngựa đã vào cung lau lau mồ hôi thờ dãi" ai mà biết được Ảnh đại nhân đi vô tung tới vô ảnh này lại đi xe ngựa vào cung chứ, khó tránh mình làm sao biết được a mà quy định hoàng cung không cho phép đi xe vào mà... Nguy ghê, nguy ghê! X"

Sau khi qua cửa cung xe ngựa dừng lại một đoạn tại ngã tư đường vào nội cung. Ảnh cho lệnh xe dừng cũng bấm luôn với Bạch Phượng Băng: Thần Tôn chúng ta phải xuống thôi không thể đi xe vào nội cung, vừa rồi qua cửa cung là đã phá quy định rồi! Càng nói giọng có xu hướng giảm đi.. Ừm! Bạch Phượng Băng cũng không nói gì chỉ ra ý bảo Tiểu Yên đỡ mình xuống xe, Mã Triệu Yên cũng hiểu việc cầm tay đỡ nàng nhanh chóng không quên nhắc nàng cẩn thận. Các thị vệ cung nữ đi qua trông thấy Ảnh đại nhân tuần tú hơn người khề đỏ mặt nhưng khi thấy Ảnh bước xuống xe ngựa không đi ngay mà cung kính với ai đó thì hiểu kì lên nhìn người trong xe, không ngờ người đi ra là hai cô gái hồng y bạch y phiêu dật...

Nữ nhân hồng y phấn nhạt, khuôn mặt xinh đẹp mắt to tròn nhưng thấy được trong đó là sự hoạt bát, giáo hoạt, tóc đen dài thắt lụa hai bên tóc mai bôm nựa... Có thể sánh ngang với đệ nhất nữ nhân kinh thành Thị Lang Nguyệt Nhi rồi... Nhưng chú ý hơn hết là thiếu nữ đi sau, bạch y thù phượng trắng đang che mặt kia tóc ngắn tuyết mắt mi nhan đôi kim đồng xinh đẹp nhưng băng sương, lãnh mạc cứ như không có thứ gì làm gọn sóng được đôi mắt đó. Nàng đứng đó không làm gì bạch y phiêu diêu theo gió bay nhẹ khiến nàng thần bí cũng lơ đãng đầu đó tản ra uy áp ghê người... Mặc kệ mọi người ngơ ngẩn suy đoán lung tung Bạch Phượng Băng, Triệu Như Yên và Ảnh đã sải bước tới Long Thiên Điện cung chính của Vương Ma Giới.

Vượt qua hành lang dài khuất bóng người một đoạn Ảnh dùng thuật dịch chuyển tức thời đưa cả hai đi cho nhanh chứ không đi bộ thể này biết mấy canh giờ mới tới nơi (hơn nữa ai kia đang nóng lòng lắm mọi người đoán xem ai a * tác giả cười đều*). Dùng dịch chuyển kêu này đúng là tiện lợi trong chốn lát cả ba đã xuất hiện tại cửa cung Long Thiên Điện, với Triệu Như Yên thì thật kinh diễm nơi đây không giống Phượng Thiên Điện cung điện này cảm thạch đen bóng loáng tại cột ngoài điêu khắc long oai hùng mãnh liệt, bao quanh là bể ngạn hoa rực rỡ như máu... Tóm lại quá nữ lệ, sa xỉ nha! Riêng Bạch Phượng Băng không biểu cảm gì vì nơi này với cung nàng khác nhau mỗi chữ Long- Phượng thôi mà. (haiz nữ chính chúng ta lạnh nhạt quá đi nha)

- Tôn Thượng ngài nên tự vào thôi thuộc hạ có việc xin đi trước! Ảnh không biết đã an bài từ khi nào mà xung quanh cung điện chả có bóng ma thuộc hạ nào cả, cũng biết ý lui luôn mà không quên kéo theo bà tám Tiểu Yên biến mất " hắc hắc Thần Tôn đúng là may mắn mà đến đúng lúc Đế Quân đang tức giận phen này mình được cứu rồi, muôn năm".

Gió nhẹ ngàng thổi qua bậc thềm chỉ còn mình nàng, Bạch Phượng Băng tiểu dung lạnh lùng cất bước đẩy nhẹ cửa bước vào trong...

Qua màn che đỏ huyết cùng những ánh đèn, mình châu nhẹ chiếu Bạch Phượng Băng thấy một nam nhân mặc hắc bào đeo mặt nạ, huyết mâu lạnh lẽo vô cùng, cầm bút lông sồi mạnh mẽ khí phách hạ bút phê duyệt tấu chương, nhìn cảnh này làm nàng hơi ngẩn người...

Long Hàn Thiên vốn đang bực bội phê duyệt vài bản tấu sớ mảy kiếm nhủ lại vì mấy bản này nói về việc lập hậu cung khiến chàng muốn giết người, nhưng trong lúc lơ đãng cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn mình huyết mâu lạnh lẽo khẽ giương lên xem ai to gan dám tự ý vào Long Thiên Điện mà không được chàng cho phép. Nhưng khi bắt gặp kim đồng lãnh mạc đến vô tình có chút ngẩn người nhìn lại, khuyển dung nhẹ thốt tên người.

- Băng nhi!

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sùng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

- Băng nhi!

Qua tiếng gọi trầm thấp của Long Hàn Thiên thì Bạch Phượng Băng thoáng giật mình khỏi suy nghĩ đôi kim sắc xinh đẹp, lãnh tình nhìn thẳng nam nhân đối diện thân hắc y oai hùng, bề ngễ kia, môi hồng mấp máy khẽ thốt: Th... Thiên a! Một câu nói của nàng như chứng minh người trước mặt là thật không phải ảo giác Long Hàn Thiên sải nhanh những bước chân dài đến trước mặt Bạch Phượng Băng đôi tay hữu lực kéo nàng ôm vào lòng thật chặt như thỏa mãn mong nhớ bấy lâu. (ooida anh chị ta ôm rùi kia kha kha, tung bông)

Bạch Phượng Băng bị ôm cũng không dẫy dựa vì nàng rất thích người trước mặt ôm nha, nhưng chàng ôm quá chặt khiến nàng đau nha! Tuy vậy nàng vẫn không nói gì cứ mặc vậy chỉ có mảy đẹp nhủ lại.

Qua hồi lâu Long Hàn Thiên mới khẽ đẩy nàng ra nhưng cánh tay vẫn ôm eo thon của Bạch Phượng Băng tay khác cời khăn lụa trên mặt nàng hé ra dung nhan tuyệt diễm quen thuộc, tay bút măng thon dài của chàng vuốt ve khuôn mặt trái xoan xinh đẹp của nàng, không có gì lạ vì đây là một thói quen rồi. Nhưng khi vuốt đến đôi mày cau lại của nàng Long Hàn Thiên như nhận ra cái gì khê trách yêu.: Nha đầu ngốc này vừa nảy ta làm nàng đau sao không nói ra! Vừa trách vừa vuốt lông mày của nàng khiến nàng buông lỏng, Bạch Phượng Băng nhìn khuôn mặt đeo mặt nạ nửa mặt kia của Long Hàn Thiên lắc đầu nhỏ xinh; Ta không sao chỉ hơi đau thôi! Một câu nói lãnh đạm của nàng khiến chàng phải bó tay, bỏ qua chuyện đó Long Hàn Thiên đưa Bạch Phượng Băng đến long tọa cho nàng ngồi trên đùi mình điều chỉnh tư thế thỏa mái cho nàng, Bạch Phượng Băng cũng không khách khí gì oa nên người chàng, ở trên người chàng rất êm đàn hồi nha hơn nữa nàng cũng không ngại vì ở Tuyết Sơn Đình làm nhiều nên thành quen luôn. Sau khi sắp xếp ổn thỏa vị trí ngồi của nàng trên người mình Long Hàn Thiên mới nên tiếng hỏi lý do nàng tới đây giọng điệu dịu dàng, cung chiều vô hạn: Băng nhi! Sao lại đến Ma Giới này.

- Không biết nữa từ khi chàng đi ta rất khó chịu nên đến đây tìm chàng a! Bạch Phượng Băng lãnh đạm trả lời, hiển nhiên cũng do xái tính khi sinh đã có này khiến nàng không hiểu cảm xúc hiện giờ của mình, nhưng một điều chắc chắn Bạch Phượng Băng hiểu đối với Long Hàn Thiên nàng có cảm xúc rất đặc biệt (ời sau này Băng tỷ nhà ta sau khi xuyên hồn vạn năm qua vài kiếp thì sẽ hiểu tình cảm hơn thôi mà...).

Nghe được câu trả lời này của Bạch Phượng Băng, Long Hàn Thiên ánh mắt lóe lên tia sáng vui vẻ tiểu dung nhếch lên thành độ cong nhỏ cũng đủ điện đảo chúng sanh, cũng nếu đám thuộc hạ mà biết _Ma Vương Mặt Lạnh TuLa_ cười chắc sốc đi chầu ông bà vài luôn quá!

Nhìn nụ cười nhếch môi của chàng khiến nàng hơi ngẩn người nhưng nàng thích khi chàng cười thấy cả khuôn mặt hơn, nghĩ là làm Bạch Phượng Băng

dơ đôi tay bút măng xinh đẹp của mình đến mặt chàng muốn tháo nó xuống. Long Hàn Thiên nhìn động tác của nàng cũng không phản ứng gì cho phép nàng gỡ bỏ lớp mặt nạ hắc ngọc ra thì hé lên khuôn mặt phong hoa tuyệt đại yêu nghiệt, cũng là động tác hai người thật rất tự nhiên đi.

- Bỗng nhiên nàng thích thế này sao? Tháo xong chiếc mặt nạ Long Hàn Thiên tà tử nhìn Bạch Phượng Băng, mắt phượng đẹp của chàng lóe lên tia hài lòng.

Hử? Bạch Phượng Băng không hiểu lắm ý tứ của chàng nên chỉ nhẹ nhàng kêu một tiếng xem như đáp... Long Hàn Thiên nhìn ánh mắt mê man khó hiểu của nàng không hỏi nhiều nữa chỉ ôm nàng vào lòng cảm thụ mùi hương thanh nhã của nàng, Bạch Phượng Băng hai tay vòng qua eo thon rắn chắc của chàng đầu tựa bờ ngực đàn hồi, ấm áp của chàng nhắm mắt thư giãn, khung cảnh thật rất lãng mạn.

.....

Trong đại điện là như thế nhưng không biết bên ngoài thì sao a!

- Uy Ảnh đầu gối người nói xem hai người họ trong đó đang làm gì nha! Tiểu Yên nhàm chán huých Ảnh một cái hỏi việc của Bạch Phượng Băng cùng Long Hàn Thiên.

- Bà chán lừa ta làm sao biết được hơn nữa người cầm tay ta như vậy là thích ta sao? Ảnh đáp lại chăm chọc nhìn cánh tay ôm lấy bên tay phải của mình.

- Thích... Thích cái đầu người lão nương khinh! Tiểu Yên bực bội giật phanh tay hẳn sang bên tức giận quát lớn.

- Hử ta biết ta đẹp rồi cô mê mệt cũng phải thôi! Ảnh coi như không nghe thấy lời Tiểu Yên nói tự kiêu với sắc đẹp phong trần của mình (Ảnh: ta đẹp quá mừ: Tg: mơ đi anh; tiểu yên; gắt đầu; Ảnh: bỏ hai người; Tg tiểu yên: Kệ anh,mì).

- Đầu gối chết tiệt người có chỗ nào đẹp chứ nhìn ngứa mắt quá đi! Tiểu Yên phùng mang trợn má cãi lại" nhưng hẳn nhìn cũng được nha" (Tg: lương tâm bán đứng oi) nhưng thế đánh chết nàng cũng không nói.

- Ngứa thì gãi đi! Ảnh tung câu nhẹ nhàng làm ai kia xuất tức giận vì phật máu, nói thật luôn nếu cãi nhau thì Yên tỷ sao thắng được Ảnh ca vì ca ấy theo chủ nhân vô sỉ, phúc hắc còn Yên tỷ theo chủ nhân lạnh lùng, vô cảm. Anha không cần đoán cũng biết trong truyện này ai có lợi hơn mà nhỉ? . Nhưng hẳn cũng phải công nhận một điều nh đầu này cũng thật đáng yêu đi.

- Ta không th nói với người nữa đồ mặt dày! Tiểu Yên đuối lý không muốn tiếp tục truyện này nữa nên ngoảnh mặt làm ngơ. Ảnh ca cũng chỉ lắc đầu cười trừ nhưng trong lòng hết sức hả hê... Khụ từ giai đoạn chiến tranh bùng nổ trở thành cuộc chiến tranh lạnh hết sức hài hước...

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Kể từ sau khi đến Ma Giới cũng đã được 3 ngày hiện tại cả Ma Giới đều lan tràn tin tức Ma Vương hết mức sủng một nữ nhân, yêu chiều hết mức... Nhưng vương bảo bọc quá kĩ nên không ai biết hình dáng của nữ nhân đó ra sao chỉ là cùng chắc chắn một điều Vương xưa nay chưa từng tiếp xúc với nữ nhân lần này rất nhiều thiếu nữ tư xuân rồi ra, còn nữ nhân bí ẩn đó có thể là Vương Hậu không chừng... Còn người gây ra những lời đồn thổi này đang ngủ đi thăm Chu Công một cách thảnh thơi.

* Long Thiên Điện

Xuyên qua những dải lụa đỏ mỏng cũng trần châu ngọc vạn năm xa hoa, quý hiếm. Tại long sán huyền đen khung cột uốn lượn hắc long uy vũ mắt đỏ ngọc bảo, long sán trải tấm lông huyền vũ dày trắng tinh cả giường 15 người lăn không hết (sa hoa quá không nhỉ?). Hai thân ảnh một đen một trắng, một nam một nữ nằm đó. Bạch Phượng Băng nằm dựa vào ngực Long Hàn Thiên mi nhan khép lại ngủ ngon lành. Còn về sự việc hai người vì sao ngủ chung thì nên quay lại tối hôm qua...

..... giải phân cách quá khứ hôm qua.....

.....

Sau hồi ân ái, trò chuyện thì trời cũng đã tối rồi nên Long Hàn Thiên dẫn Bạch Phượng Băng tới dùng ngự thiện, trước bàn ăn sa hoa đầy đủ tất cả các mĩ vị nhưng chỉ hơn 10 món nhưng đủ vị, tinh xảo đây là do Vương yêu cầu bọn họ làm vậy bọn họ cũng chỉ làm theo thôi! Bọn họ cũng tự ý biết rút ra ngoài đây là quy định Vương đặt ra. Bọn họ cũng rất muốn thấy Vương Hậu Tương Lai nha nhưng ngủ đi đại sẽ bị chủ nhân băng huyết kia xoi chết mất. (Thật ra thì nói đúng hơn là anh không muốn ai nhìn thấy vẻ đẹp của chị Băng thui mà!).

Long Hàn Thiên ngồi xuống ghế chủ vị một tay ôm eo Bạch Phượng Băng cho nàng ngồi lên đùi mình. Cái này Bạch Phượng Băng cũng không thể nói gì hay phản kháng vì người nào đó quá mức bá đạo. (nhìn giống ông bố chăm con ghê. Bốp, tác giả bị lãnh trọn viên gạch vì nói lủng tinh: UUuu).

- Thiên ta có thể tự ăn được nha! Bạch Phượng Băng nên tiếng vờ lời, nhưng ai kia không nghe bá đạo nên tiếng:

- Không sao ta thích chăm nường, phải bồi bổ vì nường gầy quá!

Ặc thật hết lời nói luôn rồi Bạch Phượng Băng cũng chỉ đành thờ dài chịu thua. Long Hàn Thiên đương nhiên biết lý do nường thờ dài nhưng vẫn không muốn buông bày bộ mặt vô sỉ dày hơn tường thành Ma Cung luôn (đúng mặt dày "Bự" tác giả lãnh đủ viên gạch nữa nha T^T). Gắp một miếng thịt cá đưa tới bên môi nường. Bạch Phượng Băng hé nhẹ môi hồng hướng thụ sự đãi ngộ của si kia

ThậtThích Nha (ôi trời ơi tác giả chết ngắt vì sự quay mặt 360° của ai kia).

Hải lòng nhìn nường ăn Long Hàn Thiên tiếp tục gắp những món khác cho nường. Bạch Phượng Băng tuy lãnh đạm nhưng không có nghĩa không hiểu chuyện nhìn Long Hàn Thiên: Thiên nha đừng gắp không cho ta chàng cũng nên ăn đi nha! Được Bạch Phượng Băng quan tâm ai kia tươi như nở hoa trong lòng khuôn mặt hại nước hại dân kia nở nụ cười khuyên đảo chúng sinh kia.

- Ừm, ta sẽ ăn, nói xong chàng gắp nhanh một món gần đó ăn ngon lành, thường ngày ăn như vậy thật chán ngán nhưng hôm nay khẩu vị thật tốt nha. Ách! Nhưng dùng ngay đĩa vừa gắp cho Bạch Phượng Băng như này tính là hôn gián tiếp không? Nói thế chứ nữ chính của chúng ta mù tình lắm không hiểu nổi đầu nhìn chàng ăn thì tiểu dung vô ý nhếch lên nụ cười nhẹ dịu dàng. Nụ cười đó của nường khiến Long Hàn Thiên hơi ngẩn người phượng mâu nhìn môi hồng căng mọng của nường bạc môi hạ xuống một nụ hôn vồn dĩ chỉ muốn lướt nhẹ nhưng thật ngọt quá làm chàng không thể ngừng được ngay tức khắc môi lưỡi bắt đầu dây dưa cuốn quýt lấy nhau mạnh mẽ tách hàm răng ngọc của nường trên đầu gối với chiếc lưỡi dính hương thơm tho, ngọt ngào.

Ừm, Bạch Phượng Băng bị hôn đến choáng váng khẽ rên ra một tiếng. (hớ hớ đây là lần thứ hai hun nhau nhĩ sau này mk sẽ cho nhiều cảnh này hơn ngoa). Cũng bởi tiếng rên khẽ của nường khiến Long Hàn Thiên mạnh bạo hơn mút mạnh lưỡi dính hương ngọt ngào kia khiến hô hấp của nường bị rút dần ra khỏi nường thật khó thở hết sức. Đến khi nường thật sự sắp ngắt đi Long Hàn Thiên mới luyến tiếc buông môi ngọt ngào kia ra, được tự do Bạch Phượng Băng má đỏ phẫn sương vũ động lòng người ra sức hít lấy không khí trong lành. Long Hàn Thiên tay to vỗ lưng nhẹ nhàng cho nường bình ổn khí trạng, thật ra chàng rất muốn ăn nường nha nhưng phải nhịn chàng muốn lần đầu của nường là đêm tân hôn của hai người nha! (ước mơ xa lắm anh ơi: LHT: hóa ra ngon lửa đuổi theo ai vừa mới trư: tg: chạy thực mạng la cầu cứu. Huhu nhưng không có ai cả).

- Băng nhĩ nường ổn sao hả? Long Hàn Thiên nhẹ nhàng giọng sủng nịnh, âm áp có thể dìu dắt người, mà những trường lão hay người hầu mà nhìn thấy Vương lãnh khốc, uy vũ của bọn họ mà có bộ mặt này thì chắc sốc chết quá! Dĩ nhiên là không có phước đâu vì Long Hàn Thiên chỉ dịu dàng khi chỉ có Bạch Phượng Băng.

Ừm, nhẹ nhàng thốt nên vài từ Bạch Phượng Băng hít mất hương thụ sự đãi ngộ của ai kia một cách vui vẻ, chàng nhìn bộ dạng này của nường thì cười khẽ phối hợp (thế nô nha! * Âm * tác giả vinh quang nhận một chương của Long ca 3 hôn còn 1 hôn (~_~✕). Nhưng khung cảnh áp áp này lại bị giọng nói ai kia vào phá đám..

- Vương đã đến giờ thượng triều rồi ạ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đạo Hoa Viên

Thị vệ bên ngoài vọng tiếng vào thì cảm nhận được lãnh ý từ bên trong phóng ra run cầm cập than vãn trong lòng _Mẹoisaothời tiết lạnh thế nhỉ?_

Trong khi thị vệ đang tư tưởng vu vơ thì trong điện Long Hàn Thiên tức giận rằng giận lợi vì đang chuẩn bị chiếm chút đầu hũ từ Bạch Phượng Băng thì bị phá đám nên trong lòng tối tăm, lạnh lẽo nha. Nhìn khí sắc Long Hàn Thiên không ổn Bạch Phượng Băng lo lắng hỏi han: Thiên, chàng không sao chứ! Nghe giọng nói dịu dàng, trong trẻo có lo lắng hỏi han của nường Long Hàn Thiên tâm trạng tốt lên rất nhiều, ân cần dùng giọng sủng nịnh đáp lời: Ta không sao bây giờ phải lên triều nường ngoan ngoãn ở Long Thiên Điện đợi ta về được không? Bạch Phượng Băng không đáp chỉ khẽ gật đầu coi như là đã đồng ý, thấy nường nghe lời Long Hàn Thiên vuốt tóc nường lưu luyến hồi lâu mới đeo mặt nạ rồi Long Thiên Điện...

Bạch Phượng Băng ngồi một mình hơi chán đẹp lại mượn che cho gọi tiểu Yên vào nội điện. Mã Triệu Yên vốn muốn vào tìm Bạch Phượng Băng nhưng Ma Vương nào đó đã ra lệnh không cho ai bước vào mà chưa được cho phép nếu không bay đầu đi chơi mà vị chủ nhân vô tâm cũng không quan tâm mình nên khi được gọi vào Mã Triệu Yên dùng chiêu chín lạy bảy vãi năm vạ ba gào khóc mè nheo với Bạch Phượng Băng của chúng ta.

- Huhu chủ nhân, tôn thượng ngài thật vô tâm a bỏ Tiểu Yên lại đây một mình ở đây hưởng thụ hạnh phúc nha, đau lòng quá đi ô ô 〰 〰 〰.

Chiều kế của tiểu Yên rất hay nha nhưng bị một câu của Bạch Phượng Băng làm cho phá sản: tiểu Yên ta đâu có bỏ ngươi không phải giờ em đang đứng bên cạnh ta sao?_

Ách câu nói đánh trúng nội tâm của ai kia khiến Mã Triệu Yên lúng túng hồi lâu đành lái sang truyện khác trách phải mất mặt mình: À ừm tôn thượng chuyện đó bỏ qua đi chúng ta em với người ra hoa viên Long Thiên Điện dạo đi ở đó nhiều hoa đẹp lắm nha! Vừa nói vừa kèm theo ánh mắt mong chờ như cún con chờ chủ dắt đi dạo. (mty: thúy muốn chết sao dám gọi ta là cún con; tg: ơ thì giống quá còn gì nữa, nói thế là nể mặt rùi nha! Mty: tức điên xông vào đánh tác giả: tg chạy tới chỗ Băng tỷ!: MTY: hãy đợi đó, tức không làm gì được: tg cười gian manh, thách thức 〰 〰 〰)

Tiếng nài ni của ai kia cùng ánh mắt như cún con khiến Bạch Phượng Băng nổi da gà, không quen lắm với bộ dạng này của Mã Triệu Yên nhưng cũng

gật đầu đồng ý dù sao ở đây nàng chưa thăm quan nha mà Thiên chắc còn lâu mới bãi triều về. (mty: đã nói không được phép nói ta là cún mà* tức giận quá lớn*: tg cho ăn bơ)

Được như mong muốn Mã Triệu Yên nhanh chóng kéo Bạch Phượng Băng ra ngự hoa viên dạo chơi. Vì quy tắc trong ngự hoa viên của Long Thiên Điện không cho bất kì ai được tự ý ra vào cho nên không gian ở đây rất yên tĩnh, hợp tâm trạng của Bạch Phượng Băng nhưng chút nữa lại không như vậy nha.

Không hổ danh ngự hoa viên nơi sa hoa nhất Ma Thành nơi đây rất nhiều loại hoa dị chân, dị bảo quý hiếm: Bạch Sa Mầu Đơn, Duyệt Trúc Đào, Linh Phong Sơn Trà... (mấy tên hoa này mk chế đại đó mấy nàng à!). Tóm lại đủ xa hoa, quý giá các loài hoa nở quanh năm không tàn nhờ thần chú kết giới mà người sáng tạo kết cấu cung đặt ra (dĩ nhiên không phải Long ca đâu vì cả đầu lẫn mạn như vậy đầu băng á!).

- Tôn Thượng bôi đây hảo đẹp nha hơn hẳn Băng cung nhiều! Mã Triệu Yên vừa khen ngợi của người khác lại chê nơi của mình thật vô tình nha (chị quá đáng chuẩn cấp lun! Mty; có sao đâu dù sao thì sau này trả ở đây còn gì! Tg: cũng phải, gật gật đầu).

Ừm rất đẹp! Bạch Phượng Băng cũng gật đầu đồng ý thừa nhận nơi đây đẹp hơn chỗ nàng nha. Dĩ nhiên phải hoa ở đây là chân bảo chí tôn còn chỗ Bạch Phượng Băng chỉ là hoa ở nhân gian thôi vì nàng thích giaen dị mà... Cả hai chủ tớ đang đàn ca sáo nhị thì lại bị ôn dịch phá đám. Ách không phải là một tên quan mới nhận chức chưa hiểu rõ quy củ làm phiền mới đúng!

- Các người làm gì ở đây?...

.....

Á hâ mọi người tuần trước ta có việc bận nên chưa viết được bây giờ cố viết hai chương bù đây hơn 2000 chữ kỉ lục của ta rồi nha! Ha ha ha

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

E hèm mọi người ta bây giờ chỉ có thể viết truyện vào thứ 7" chủ nhật thôi nên mọi người hãy chú ý nha. Lịch đăng ta cũng không có biết nữa chắc là mỗi tuần một chương...

..... Vào Truyện.....

Chương 19: Ngu Ngốc Chạm Ôn Thần

Sau giọng nói ngả ngón cùng chán ghét kia là thân hình cũng xem như cao, khuôn mặt nhìn chung cũng được nhưng bộ mặt đậm tà thật làm hết mĩ cảnh tiến tới chỗ Bạch Phượng Băng cùng Mã Triệu Yên đứng cách đó không xa.

- Ô trên đời có mĩ nhân như vậy sao? Còn cô nương kia...

Đông Mộc Tuấn khi đến gần nhìn thấy nhan sắc của Tiểu Yên thì sững sốt không ngừng suyết xoa với sắc nước hương trời của nàng rồi nhìn sang Bạch Phượng Băng đang che mặt mà suy nghĩ...

Còn về hai vị đại nhân Bạch Phượng Băng và Mã Triệu Yên thì (bó tay thôi nhỉ?).

Mã Triệu Yên nhìn từ trên xuống dưới đối phương nhũ mây thậm tệ tên trước mặt nhìn khuôn mặt cũng tuấn tú, vóc người cũng chả tệ nhưng không đẹp bằng Ảnh đầu gỗ, còn cơ bắp thủ không biết sao ta (ảnh: ắt xì ai nhắc tới mk vậy kia). Nhưng cái ánh mắt của tên này làm nàng không thích quá đậm đang nhìn muốn móc ngay con mắt của hắn ra đập nát cho bỏ ghét...

Về phần Bạch Phượng Băng thì do cái tính cách lãnh đạm siêu cấp kia thì chỉ có một từ để hình dung người trước mặt _ TênNàyNhìnRấtĐángGhét_ là thế đó. Đông Mộc Tuấn không biết mình lại bị hai đại mĩ nhân cực phẩm ghét tới âm không độ C như vậy đâu thấy hai nàng nhìn hắn thật lâu tưởng đâu là các nàng đang ái mộ mình thì dùng giọng nho nhã phát ớn đáp lại: (cái này Thiên ca mà thấy chắc cho thẳng này tõe mỗ)

- Hai vị tiểu thư là ai sao lại ở trong ngự hoa viên này!

Đông Mộc Tuấn dùng giọng nho nhã, dịu dàng hỏi thăm ân cần không quen phóng ánh mắt mị nhãn như tơ về phía các nàng khiến người thật buồn nôn(Tg: ta cũng muốn nôn a)

Hừ, Tiểu Yên hừ lạnh một tiếng dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn tên ti tiện đang nháy mắt với mình thật nổi da gà à

- Người là ai dám làm phiền hai người bọn ta! Dùng giọng lạnh lùng hết cực độ đáp trả tên đáng ghét kia. Thấy được sự bất mãn của mĩ nhân Đông Mộc Tuấn cũng không quan tâm lắm vẫn dùng cái ánh mắt dịu dàng đáng khinh kia mà nói truyện với Tiểu Yên khiến nàng thật sôi máu.

- Ra biết chứ đây là ngự hoa viên, hai nữ nhân là tiểu thư khuê các nhà ai a sao lại ở cung thành này! Hắn cũng biết Vương không bao giờ chạm vào nữ nhân hay bôi đung hơn là siêu ghét luôn, cho dù hắn có dùng tiền mà mua chức quan thì việc bên ngoài thăm dò cũng phải hiểu nên chắc chắn là không phải vị nương nương chủ tử nào đó. A nha ai kia chưa biết điều mình động phải ôn thần lão bà, Ma Hậu tương lai sắp xuống báo danh với Diêm Vương rồi

- Hừ ta là ai sao phải cho người biết! Tiểu Yên nhếch môi cười lạnh độ lạnh càng giảm xuống khiến không khí xung quanh lạnh đi nhưng không ảnh hưởng với Bạch Phượng Băng (hình như mk bơ chị Băng từ vừa nãy tới giờ).

Nhưng tên nào đó không biết thân vẫn muốn lao đầu vào chỗ chết, ưu nhã bước tới chỗ Bạch Phượng Băng và Mã Triệu Yên:

- Đừng tức giận ta chỉ muốn làm quen với hai nữ nhân các nàng thôi mà! Cũng kèm theo đó là chuẩn bị vượn bản tay dơ bản chạm vào Bạch Phượng Băng, đáng lẽ ra là chạm Tiểu Yên trước nhưng thấy nàng xù lông, bốc hỏa thì lại đánh chủ ý lên bạch y nữ nhân từ đầu đến giờ chưa nói hay hành động gì thì cả gan tưởng nàng đang then thừng (nhầm rồi con ơi). Nhưng chưa thể chạm tới góc váy của nàng thì đã bị một màn chắn vô hình siêu cấp cường đại bqn ra xa trăm trượng đập ngay vào bức tường dày ho ra mấy ml máu...

Đông Mộc Tuấn đầu biết từ khi Bạch Phượng Băng đánh giá hắn xong thì chán ghét cực độ nàng đã lập kết giới bằng lực nhỏ nhất của mình nhưng ai ngờ lại uy lực đến vậy đầu a (vâng lực của chị nhỏ lắm sai chút đủ tiền người ta về châu ông bà vài luôn rồi, bị trọng thương là đã amen cuộc sống này rồi * lau mồ hôi lạnh *). Nhưng khiến hắn thật sốc là mình đường đường là cao cấp thất tinh chuẩn bị tiến giai lại bị một nữ nhân đánh bay một cách dễ dàng, ôi thật nhục như con cá lực chẳng lẽ lại thể được hắn không cam tâm. Ngược lại với hắn Tiểu Yên lại rất há hê nhưng cũng đáng tiếc sao vừa nãy mình không cho một chương đưa hắn về mồ luôn nhỉ, ada thiệt là ức chế nha!

Sau vài giây phút tự kỉ Đông Mộc Tuấn vì quá mất mặt then quá mất khôn cho nên khuôn mặt coi như tạm được vận vẹo khinh khùng giống đàn bà tranh chua ngoài chợ vậy (ada mắt hơi kì nhỉ nhưng k sao?). Lớn tiếng la hét âm ỉ:

- Con tiện nhân kia mi dám đánh lên ta (á nhà đánh chính diện mà?) hừ thật to gan ta phải bắt cả hai người về hành hạ thật tốt mới được...

Sau lời nói thì Đông Mộc Tuấn nhanh chóng hành động la to kêu thị vệ của mình đến bắt hai nàng, còn hắn từ không gian thời không lấy ra sợi dây thừng dài... Nhưng chưa kịp động thì bị một lực lượng huyền khí đen đỏ phóng tới bật ngã tất cả thủ hạ cùng Đông Mộc Tuấn xuống đất kèm theo là giọng nói lạnh lẽo, vô tình ngập trời..

"BỏVươngxemkênàodám "

.....

Đáng lẽ ta định viết hai chương nhưng thui đề lần sau vậy mà lịch mk đã đăng ở trên rồi lên mọi người hãy chú ý ha.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Ngu Ngốc Chạm Ôn Thần (Tiếp)

Sát khí ngút trời cùng giọng nói lạnh băng giận dữ giống tổ cuộn cuộn kéo tới sau là thân ảnh khí phách cuồng bá, âm ngoan (âm hiểm, ngoan độc) y phục hắc bào đẳng long thượng cầm xa y (xa hoa quý giá) khí phách oai hùng, tóc đen dài như tơ lụa thượng phẩm, huyết màu đỏ rực như máu nhưng lại lạnh lẽo hơn băng, đỏ và âm ngoan hơn lửa địa ngục, ngũ quan bá đạo mỹ lệ nghiệt khuyên nhân sinh (tuấn mỹ siêu phàm, yêu nghiệt điển đảo chúng sinh) được che dấu dưới lớp mặt nạ hắc ngọc chạm trổ tinh xảo.... Tóm lại không ai bì được người đó không ai khác là nam chính, Ma Thần Đế Quân uy vũ, Vương nắm trong tay quyền sinh sát cả Ma Giới bá đạo, thị huyết Long Hàn Thiên...

Đông Mộc Tuấn thân mang trọng thương lại bị một chương của Long Hàn Thiên đã hơi gần tàn đang định đòi bắt tên nào to gan nhưng giờ đây cả người cứng đờ hô hấp đình chỉ ý nghĩa vừa rồi cũng bị đánh bay ra sau đầu khi nhìn thấy nam nhân uy vũ mặc hắc bào long đẳng thì run lấy bấy mặt tái mét nay càng tái hơn vì hắn biết hắn xong rồi chạm chúng người không nên chạm Vương của bọn họ Long Hàn Thiên.

- Vươ... Vương!

Đông Mộc Tuấn run rẩy lắp bắp mở miệng không biết làm sao Vương tức giận nhưng sau màn tiếp theo thì... (chứng tỏ thằng này rất ngu?)

Hừ! Long Hàn Thiên hừ lạnh một tiếng tiêu soái bước đi. Ảnh thấy vậy thì thở dài có người thăm rồi a, cũng tốt bụng tới gần Đông Mộc Tuấn nhắc nhở một phen:

- Đông Mộc Tuân phải không người không nên động hai người bên kia, đặc biệt là thiếu nữ bạch y che mặt kia!...

Câu nói nửa chừng thì ngừng lại hắn là hắn phải biết kia có thân phận gì chứ? Quả nhiên Đông Mộc Tuấn hắn cũng không phải loại ứng nào cho nên vận dụng đầu óc ghép lại sự việc liên quan lại thì tất đã rõ. Hắn biết mình xong đời rồi...

- Đó là Vương Hậu...

- Chính xác! Chưa kịp nói hết câu thì đã nhận được từ ánh câu trả lời khẳng định khiến Đông Mộc Tuấn tâm chìm xuống đáy cốc vực sâu.

Ảnh khinh thường nhìn tên không biết điều kia đi nhanh tới chỗ Vương bỏ lại tên đang sống dở chết dở.

Bên phía Bạch Phượng Băng cùng Mã Triệu Yên thì hơi bất ngờ vì Long Hàn Thiên bãi triều quá nhanh còn chưa tới hơn 10 phút (sory tui k biết thời gian xưa nên nói lun thời gian bây giờ a).

Long Hàn Thiên nhìn bóng dáng người mình thương nhớ thì bước chân có phần nhanh hơn. Lý do chẳng trở về sớm như vậy là đương nhiên nhớ nàng a, trên triều cũng chả có việc gì nên hạ triều sớm tính về cùng nàng đi dạo nhưng ai ngờ lại thấy cảnh nàng bị người ức hiếp (cái gì, ức hiếp chị ấy á anh đùa sao? LHT: lườm chấy mắt) cho nên tức giận đáng một chường bay tên khốn kiếp đó dám động đến trần bảo của chàng sao...

- Băng nhi nàng sao lại ra ngoài Long Thiên Điện ta bảo phải chờ ta kia mà! Đến trước mặt Bạch Phượng Băng thì Long Hàn Thiên không hỏi nàng bị gì không mà hỏi sang truyện vì sao không ở trong cung điện, rất đơn giản vì chàng biết kẻ nào động nổi vào nàng đâu?Ngữ khí thì hết sức lạnh băng nhưng Bạch Phượng Băng lại cảm nhận được sự dịu dàng, cưng chiều trong đó mà cho dù là lạnh băng thật không ảnh hưởng tới Bạch Phượng Băng (ai tình mắt, tình ý mới nhìn và bắt được a * tác giả cười đều *).

- Thiên! Do ta thấy buồn chán nên rủ tiểu Yên cùng ta dạo ngự hoa viên thôi! Bạch Phượng Băng gọi tên chàng cách thân mật tiện thể cũng dãi vẫy cho ai kia đang bị chàng mắng ngầm.

- Vậy sao? Long Hàn Thiên cũng không nói nhiều nữa bây giờ chàng phải lóc xương rút gân kẻ đã mạo phạm nàng trước còn việc kia xử sau cũng được vậy? (chú ý anh này nhớ rất giải a: LHT: lườm một cú sát khí; tg: sory anh a haha, chạy nhanh tới xa ngôi hóng truyện * T^T).

Bước chân rất chậm rãi nhưng cũng giống như thần chết đang tới đòi mạng vậy. Nhìn từng bước chân về phía mình Đông Mộc Tuấn tim đập thình thịch, sợ sệt hiện rõ trên mặt, hần rất muốn chạy nhưng hần không có sức cũng không có gan mà chạy. (_ giống phim ma quá A mọi người!).

- Vươ.... Vươn... Vương xin.. Xin tha cho tiểu nhân a! Đông Mộc Tuấn lắp bắp mở miệng cầu xin vị ma thần đang cách mình chỉ còn vài bước.

Long Hàn Thiên nhìn kẻ đang run rẩy cầu xin tha mạng thì mắt phượng huyết mâu nheo lại đến nguy hiểm nhẹ ngang tựa lông hồng nhưng với Đông Mộc Tuấn thì lại là nặng tựa Thái Sơn ngũ lôi giáng đầu...

- Ảnh! Giết!

Dạ! Ảnh thân y lù lam cao ráo tuấn mĩ cúi người cung kính nghe lệnh của Vương đi qua bên Đông Mộc Tuấn ra lệnh cho vài tên lính lính hần cùng đám nô dịch còn sống xuống dưới, còn mấy tên đã chết thì sai người thu dọn xác của bọn chúng...

Quân lính Ma Giới lang việc rất nhanh gọn Đông Mộc Tuấn rất nhanh bị lôi đi cùng đám thuộc hạ mà không kịp kêu thêm một câu nào nữa... Hoàn tất mọi việc Ngự hoa viên lại trở lại về yên bình chuyện vừa náy như chưa từng xảy ra, đến cạnh Bạch Phượng Băng ôm eo nhỏ của nàng nhanh chóng trở lại Long Thiên Điện. Còn tiểu Yên vừa bị xem như không khí đang đứng đó khóc ròng" vừa rồi trước khi đi Vương đã ra ánh mắt với Ảnh cho nên tiểu Yên của chúng ta lại phải chịu khổ rồi...

Qua việc trên ai cũng biết vị Ma Hậu tương lai rất được lòng quân, cùng lục trung thu sắp tới và sóng gió cũng bắt đầu...

.....

mọi người mai ta thi thử vào lớp 10 có ai chúc ta may mắn không nào? đề cập đến một người dùng

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Yên Tiệc Trung Thu (1)

Sau sự việc của Đông Mộc Tuấn uy danh của Ma Hậu tương lai càng nức tiếng nào là Đông Mộc Tuấn đắc tội Ma Hậu đã bị Ma Vương lăng trì trong cấm lao cả gia tộc họ Đông cũng bị liên lụy, Đông Thị Lang nghe tin con trai có truyện thì đã ôm liệt giường... Tất cả dân chúng Ma Thành đều không ưa tên Đông Mộc Tuấn và cả gia đình hần lợi dụng quyền lực bắt nạt bá tánh (nhằm là những người ma mới phải chứ nhĩ) làm nhiều truyện thương thiên hại lý nên lần này dân chúng Ma Giới đều tôn bái vị Ma Hậu tương lai này...

Bên ngoài là thế còn trong Long Thiên Điện nam nữ chính của chúng ta đang diễn ra sự tranh giành hết sức khôi hài...

- Băng nhi nàng tối nay đi cùng ta tới yến tiệc!

Mĩ nam cực phẩm Long Hàn Thiên của chúng ta dùng giọng uy nghiêm hết sức tả nói với nữ chính.

- Thiên, ta không muốn đi rất ồ!

Mĩ nữ cực phẩm Bạch Phượng Băng lắc đầu phản bác một cách quyết liệt.

- Không được phải đi!

- Nhưng ta không thích a!

Hai người một người Ma Thần Đế Quân, một là Thần Tôn Đế Vương tranh chấp nhau như những đứa trẻ con vậy việc này mà để người khác biết được thì không biết sao mà làm đi có ai chán sống đâu mà bèn mắng, Ảnh cùng Tiểu Yên thì đi chuẩn bị việc yến tiệc ời cho nên sự việc trên chả mà nào biết ngoài hai người đang này lửa trong kia! (hai người trẻ con * Bốp* tác giả ăn một cái dế của ai đó).

Nhưng sau pha vật lộn cãi cọ thì Bạch Phượng Băng giương cờ trắng đầu hàng cùng Long Hàn Thiên đến yến tiệc mà chàng cũng không quên che đi khuôn mặt tuyệt sắc của nàng. (thử hỏi tiểu bạch thờ sao thắng được sói phức hắc chứ hắc hắc...)

<<< Bên Yến Tiệc >>>

Khung cảnh tráng lệ bày trí tỉ mỉ xa xỉ đoàn người có sứ giả, quan lại cùng gia quyến đi cùng áo quần lù lợt. Ái vốc thượng phẩm trang điểm rực rỡ tới chói mắt mục tiêu của các thiếu nữ hôm nay đến để làm quen với các đại nhân vật, mà mục đích chung của mọi người trong yến tiệc này là "
ĐượcNhìnThấyMaHậuTương Lai RaLàm Sao Mà Lại CóThểKhiếnMa Vương LãnhKhócKiaCùngChiềuNhưBầuVậtTrầnQuý "

Nhưng hiển nhiên bọn họ phải thất vọng vì không được nhìn thấy tuyệt sắc khinh dung của Ma Hậu nhưng lại cho bọn họ kinh hỷ vô cùng lớn...

- Vương Giá Đảo! Âm thanh hùng hậu tất cả quan khách lũ lượt đứng dậy đồng loạt nhìn ra phía cửa gỗ trầm hương quý hiếm nghiêng đón nhân vật chính xuất hiện.

Bước chân tiêu soái hùng hậu Long Hàn Thiên uy vũ kinh người, dáng người cao lớn rắn chắc khoát ngoài bộ cảm y hắc bào long đăng vũ đông không chung, tóc đen dài tiêu soái tung bay theo mỗi bước chân dài bóng như dải lụa thượng hạng, chu sa hỏa diễm điểm nhấn giữa hai hàng mày kiếm bá khí lạnh lùng, huyết mâu đỏ như máu phù tằng băng sương khiến người khác rét run cả người bá khí ngạo nghễ, uy lâm thiên hạ...

Bên cạnh Ma Vương là thiếu nữ bạch y phượng vũ nhẹ nhàng tung bay, tóc trắng tuyết mềm mại nếu nhìn từ xa giống thác nước bạc, tóc mai buồng bình lật phật ẩn hiện đóa tuyết lam chu sa mỹ lệ, khuôn dung đã bị che đi bởi lớp mặt nạ bạc kim sang, mi trắng dài kim sắc lạnh lùng thật vô cảm, khí chất thanh cao, bình dị, nhưng thật xa lạ đứng bên cạnh Vương thật là quá hợp đôi. Vâng đây chính là nữ chính của chúng ta Bạch Phượng Băng.

Cả hai sải bước trên thảm đỏ thật thu hút ánh mắt người khác (uy sao giống đang trên sàn diễn vậy ta?).

- Vương Vạn Tuế...

Nhanh chóng hồi phục tinh thần quỳ gối cúi chào, các sứ giả các nước cũng không ngoại lệ vì Ma Vương là lớn nhất toàn Ma Giới...

Long Hàn Thiên ôm eo Bạch Phượng Băng cho nàng ngồi lên đùi mình, cong chàng tựa người vào long ngai một hành động khiến cho mọi người kinh ngạc, không phải nói Ma Vương là người lãnh tình vô tâm với nữ nhân tình thú hay sao? Vậy trước mắt bọn họ là gì... (ai dà vì chưa gặp được người mình yêu nên anh mới lãnh tình chứ còn bây giờ...)

Khi an ổn chỗ ngồi thỏa đáng cho nàng trên đùi mình Long Hàn Thiên mới lười biếng nâng mắt phượng đỏ lãnh lẽo thấu xương nhìn đám người bên dưới đang ngum tò te, đơ toàn tập... Miễn cưỡng mở lời nhưng khiến ai cũng run như cây sậy, những đại thần đã quên thì mờ hồi lạnh trong áo tuôn ra, một lời nói thật công hiệu nhưng thật vô tác dụng với Bạch Phượng Băng đang vô tâm vô phé ngồi trên đùi ai đó...

Chuẩn xong câu nói Long Hàn Thiên không thèm nhìn về mặt của đám bên dưới quay lại chăm no cho thê tử bảo bối của mình. (ủa chị là vợ anh bao giờ... LHT: đăng nào Băng nhi chả là vợ ta gọi trước cho quen thôi... Tg: bó tay.com). Bỏ đám đại thần cùng đám sứ giả ngơ ngác và bất ngờ ở bên dưới bực long ngai...

Không ai dám hó hé một lời vì vị vua nào đó chưa lên tiếng bắt đắ đi Bạch Phượng Băng phải nhắc cho Long Hàn Thiên bên dưới đang chờ lệnh.

Long Hàn Thiên phải bắt đắ dĩ phun ra thêm một câu nữa nhưng ai cũng nhận ra trong câu nói này lạnh lẽo hơn thường biểu hiện tâm trạng ai kia đang vô cùng mất hứng...

Bắt đầu đi!

Vương đã ra lệnh cho nên yến tiệc chính thức bắt đầu nhưng không ai dám vui vẻ, cười mở vì trước mặt là cung yến hoàng cung có vị Vương bạo huyết (tàn bạo, thị huyết vô cùng) chứ không phải nhà mình a...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Yến Tiệc Trung Thu (2)

Yến tiệc như thường lệ được diễn ra nhưng không khí hết sức căng thẳng không ai dám hó hé một câu, tất cả mọi người đều liếc lên nhìn cô nương đang được Ma Vương tàn bạo nổi danh hiện giờ đang nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, nâng niu như bảo vật (ựa câu này sến quá đi). Dĩ nhiên mọi người chỉ dám lên xem một chút thôi chả ai muốn mất mạng đâu a...

Long Hàn Thiên thì tinh bơ không coi cái yến tiệc và người bên dưới ra gì voi tất cả như không khí, còn mình chuyên tâm bồi thê từ ăn nha.

Phải nói là Bạch Phượng Băng cho dù có bị chàng tổng bao nhiêu thứ bồi bổ cũng không béo nên dù là bữa ăn này khiến cho Long Hàn Thiên thật sự rất bất mãn nha.

Hai người bên trên thì tình ca ý nhạc nhưng còn bên dưới thì khác hẳn a.

Nữ tử nhìn thấy cảnh này thì ghen tỵ đỏ mắt hận không thể cướp chỗ muốn ngồi trong lòng của nam nhân cao quý kia. Vương nghe nói yêu nghiệt kiệt luân, xuất chúng muôn phần, nếu không chỉ cần ngôi vị Vương kí e là một lão già cũng nguyện ý... Đơn giản là Quyển Lực... (à nhá mơ đề mậy con * khinh bỉ* nhưng nói cũng phải, nhìn lên ai kia...)

Nam tử thì tò mò vì nhan sắc của vị bạch y thiếu nữ đang ngồi trong lòng Vương phải kinh diễm tới mức nào mới khiến ác ma nổi danh kia xem như trân bảo vậy?...

Phía bên hàng khách ngoại (khách đến từ nước khác) sứ giả cũng không ngoại lệ trở mắt nhìn hai người đang mặn nồng tình ý trên kia. Thấy Ma Vương âm ái với nữ nhân, nhìn sơ qua thì đã đủ kinh phách (kinh hoảng hồn phách) cho dù che đi bằng mặt nạ ánh bạc nhưng chỉ với đôi môi căng mọng hồng nhuận như cách sen ướt át đến kinh diễm đủ biết cho dù là đệ nhất mỹ nữ hồ tộc Liễu Nhược Lan cũng không bằng một góc váy của bạch y nữ tử trên long ngai kia cùng với đế vương oai hùng thật " KimĐồng Ngọc Nữ, ĐớiThầnTiên Quyển Nữ TuyệtThêGiaiLuân".

Tại khác nhân các nước, khu hồ tộc thì một vị được mọi người nhận danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Ma Giới (cái này là do bọn họ chưa thấy ai đẹp hơn ả thui, nhưng sau này thì ả rớt giá cấp cao luôn). Liễu Nhược Lan mắt phượng nhìn qua thấy mặn ân ái này thì thật chướng mắt, trong lòng nàng ta ghen tỵ bùng nổ, ả đã ngưỡng mộ nam nhân cao quý kia từ khi còn nhỏ mong muốn trở thành nữ nhân của người cao quý kia, không phải nói nam nhân đó lãnh huyết không gần nữ sắc sao. Nhưng tại sao lại có nữ nhân được Vương sủng chứ, đó là chỗ của nàng là của nàng...

Liễu Nhược Lan đang chìm trong cơn ghen tỵ của mình không hề thấy được ánh mắt sát khí nhưng rất nhanh biến mất của Long Hàn Thiên.

Chàng không để ý đến những người bên dưới thì không phải chàng không có phòng bị cho nên trong lúc đang cùng bảo bối của mình tâm tình mật ý nhưng danh hiệu Ma Thần Đế Quân không lẽ để chơi cho nên cái ánh mắt ghen tỵ đó của ả ta (Liễu Nhược Lan) sao có thể qua được ánh mắt của chàng... Nói đúng hơn là dùng thuật đọc tâm để quan sát người khác thì phải nhưng riêng bảo bối (Bạch Phượng Băng) ra là không đọc được thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Công Chúa Hồ Tộc Nhục Mắt (1)

Kha kha mọi người các độc giả yêu quý ai còn nhớ ta không? Ta thì xong rồi và cũng đạt được kết quả khả quan cho nên bây giờ sẽ quay lại viết truyện như thường ha ha

Bạch Phượng Băng vô tâm vô phé không thèm chú ý xung quanh bây giờ mới chú ý tới hình như không có thấy Tiểu Yên và Ảnh đâu cả!

- Thiên hai người tiểu Yên và Ảnh đâu rồi a!

Bạch Phượng Băng ngược mặt đến gần tai Long Hàn Thiên thì thầm...

Long Hàn Thiên nhíu mày trong mắt lóe lên tia ghen tỵ nhưng rất nhanh biến mất (ủa tao anh ghen nữa rùi kia) ngay cả Bạch Phượng Băng cũng không nhìn thấy, giọng điệu lạnh tanh nhưng trong lòng thì giấu đủ chìm cả Ma Thành này:

- Ta cử hai người họ đi làm một số việc khi xong khác về nàng không cần lo!

Long Hàn Thiên nhỏ giọng trả lời nàng nhưng trong lòng đã sớm ghen tỵ ngất trời, chàng chỉ muốn nàng chú ý tới mình chàng còn hai tên chết tiệt kia thì khi quay lại sẽ biết tay chàng

... (cái này dc coi là ăn vạ nước lã nè! : LHT: người muốn chết hả? Sát khí ngút trời... T g: ô em k dám đâu mà huhu, ôm mặt bỏ chạy T^T)...

Tại một nơi nào đó Ảnh cùng Tiểu Yên bỗng dung thấy lạnh sống lưng " Ai đang nhắc tới mình thế!

Tiểu Yên cùng Ảnh không thể ngờ mình nắm thôi cũng trúng đạn của cái tên hay ghen nào đó (t g: tội nghiệp hai anh chị, chia buồn a : MTY: chả hiểu mô tê gì cả?: Ảnh- cũng đứng hình... Tg: ba chấm...). Mà cũng tại chỗ nữ vô tâm nào đó tự dung đựng họng mở súng... Aza đúng là số kiếp thật khó tránh khỏi nhĩ mấy chế...

Quay trở lại bữa tiệc nha! Các quan viên, quốc khách cùng nhau tán dốc bình luận ca múa hay trao đổi một chút văn hóa của nước mình. Nhưng ai cũng hiểu không nên quá phận vì vị thần chết kia đang ở đây đó không cẩn thận là mất mạng như chơi nha...

Trong khi mọi người đang suy nghĩ liên miên làm cách nào giảm sự chú ý của mình đến vị ôn thần trên long tọa kia thì bên Hồ tộc lại là một tâm tư khác. Thái tử hồ tộc Liễu Quân Thương lạnh nhạt, thờ ơ nổi tiếng bây giờ lại đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình... Kể từ khi Bạch Phượng Băng tiến đến đại điện hẳn đã chú ý đến nàng, thật kỳ lạ tìm hân khi nhìn thấy nàng bỗng dung đập mạnh liên hồi hẳn biết mình yêu nàng rồi yêu ngay lần gặp đầu tiên... (t g: lú lười ôi thật bất ngờ...). Nhưng hẳn biết mình không thể chạm tới được vì hẳn không muốn Hồ tộc, đế quốc của mình bị tiêu diệt, làm than cho nên Liễu Quân Thương hẳn lựa chọn cách chôn dấu tình cảm không có kết quả này vào sâu nơi trái tim mặc cho trái tim kia hiện giờ rất đau... (ui chao cẩn gi phải khổ vậy hà anh, haizz nam phụ thật là khổ mà huhu đau lòng ghê)

Trong khi đó người mang đến mối tình đơn phương này thì lại hồn nhiên hơn cô tiên chả biết cái mô tê gì an phận trong lòng Long Hàn Thiên kia chứ... (tự dung chương này ghét hai ah chị ghê ấy

hừ hừ _!!).Mỗi người một tâm trạng yến tiệc này chỉ như loi kiếm lợi làm danh, chôn cung đình thật là nơi kẻ ngốc có thể sống cho nên phải biết giữ mình nhất là ở gần vua chúa... Nhưng nói vậy nhưng cũng có những kẻ ngu đầu thích sông pha chả hạn như công chúa hồ tộc Liễu Nhục Lan chả hạn.

Nhìn cảnh hai người trên chín bậc long ngai kia tình nồng thật khiến người khác sôi máu. Liễu Nhục Lan cảm phần móng ray bám chặt vào da thịt mờ hồ huyết nhục nhưng nàng ra không có cảm giác đau nhói vì bây giờ trong lòng nàng ta chỉ còn sự ghen tỵ, cháy rùng rục"" Nàng (Liễu Nhục Lan) có chỗ nào không bằng nàng (Bạch Phượng Băng) kia chứ, tài mào, địa vị nàng ta đều hơn nàng chắc chắn nhưng tại sao Vương lại không chú ý đến Liễu Nhục Lan nàng chứ..."

Thật sự không cam lòng Liễu Nhục Lan đứng dậy khỏi ghế ngồi mặc cho sự can ngăn của ca ca mình thái tử Liễu Quân Thương đi đến vũ đài trung tâm mặc kệ nghi hoặc, khó hiểu của mọi người nâng tiếu dung xinh đẹp cao ngạo nhìn lên nam nhân uy vũ trên bậc cao tọa ngai mờ giọng thánh thót như chuông bạc:

- Vương bốn cung muốn hiến vũ góp vui không biết ý ngài ra sao?

- Được đó Nhục Lan công chúa là đệ nhất mỹ nhân và đệ nhất tài nữ ra lời góp vui thì còn gì bằng..

- Đúng đó!.._

Tiếng xì xào, bàn tán của mọi người xung quanh khiến cho Liễu Nhục Lan càng thêm kiêu căng, ngạo mạn...

Long Hàn Thiên không thèm nhìn ả chỉ chú ý đến bảo bối đang ở trong lòng mình mắt kiên nhẫn phun ra một chữ:

- Chuẩn!

Thật lạnh a! Đó là suy nghĩ của tất cả mọi người kể cả ả Liễu Nhục Lan cũng bị khí thế này làm cho kinh sợ nhưng nghĩ đến cái gì đó nàng ta lại quyết tâm kiêu ngạo bắt đầu múa theo điệu nhạc, phải công nhận nàng ta múa rất tốt, eo đẹp nhẹ nhàng thật dẻo, xoay vòng tà váy hồng nhẹ nhàng bay bay... Quả không hổ danh đệ nhất mỹ nhân kiêm đệ nhất tài nhân. (Ặc mk chịu với mấy cảnh múa may này thui).

Điệu múa kết thúc trong tiếng vỗ tay vang rộ của mọi người...

- Đẹp, thật đẹp mắt!...

Trong tiếng khen hết lời của mọi người Liễu Nhục Lan nhìn lên vị quân vương chín bậc cao kia thì ghen tỵ, tức giận đan xen nhau cháy lên...

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Công Chúa Hồ Tộc Nhục Mặt 2

Nàng ta ghen tỵ cũng phải vì ai kia từ đầu đến cuối chỉ chăm chăm để ý đến bảo bối của mình có thèm nhìn người ta lần nào đâu cho nên ghen tỵ cũng là lẽ thường đi.

Long Hàn Thiên từ đầu đến cuối chỉ quan tâm săn sóc cho Bạch Phượng Băng đang oa trong lòng của mình làm gì có tâm trạng quan tâm đến thứ xung quanh hay đúng hơn là cũng chả muốn quan tâm, nếu không phải vừa rồi Băng nhi của chàng nên tiếng thì chàng cũng chả muốn nói!

Biểu hiện của Long Hàn Thiên càng khiến cho Liễu Nhược Lan thêm căm tức, nhìn sang bên Bạch Phượng Băng thì nảy ra một ý định... Nam nhân này phải là của ta người cứ chờ đó đi hừ!

(lại thêm một em bánh bèo.)

- Vương chả hay nhân dịp này bốn cung muốn mời Vương Hậu tương lai của ngài biểu diễn một vũ khúc để mọi người chiêm ngưỡng có được không?

Lời nói của Liễu Nhược Lan thành công dẫn dắt suy nghĩ của mọi người ở đây chỉ vì Vương bảo bọc cô gái kia quá kĩ không cho lộ diện ra ngoài nếu không phải có yến tiệc hôm nay thì mọi người làm sao nhìn thấy được người Vương để trong lòng cao, thấp, mập, ốm ra sao, còn về phần tài năng thì vẫn là dấu hỏi chấm...

" Không biết cô nương đó có tài năng gì nhỉ? Hay chỉ là bình hoa trang trí!"

" Tôi cũng rất tò mò nha!"

" Phải, tôi cũng vậy "

...

Ai ai cũng tò mò kể cả thái tử hồ tộc Liễu Quân Thương, hắn cũng rất muốn xem nàng có tài năng gì đủ khiến Vương Ma Giới cung chiều như vậy?... Nhưng nhìn hoàng muội như vậy đã đi quá xa rồi (Vâng rất rất xa và cũng rất gần cái chết).

Liễu Nhược Lan đặc ý trong lòng nàng không tin à hồ ly dụ dỗ Vương kia có tài cán gì. Hừ đợi đó vị trí Ma Hậu là của nàng, chỗ trong lòng Vương là của nàng.

Đại diện đủ tiếng xầm xì to nhỏ thật ồn ào. Long Hàn Thiên cùng Bạch Phượng Băng cảm thấy thật phiền nhiệt độ xung quanh giảm đi thần tốc mọi người trong đại điện lạnh run người chả khác nào đang ở trong hầm băng vạn năm vậy!" Băng nhi của chàng từ khi nào để người khác soi mói vậy chứ; Bọn phiền phức này thật không muốn sống nữa rồi!"

Long Hàn Thiên lạnh lùng phán từng án tử hình cho mọi người ở đây.

Còn về Bạch Phượng Băng nàng trầm ngâm suy nghĩ gì đó lúc sau kéo ống tay áo Long Hàn Thiên nói nhỏ, giọng nói oanh yến, ngọt ngào làm chàng nghe đến nghiện:

- Thiên a! Để ta xuống!

- Băng nhi nàng muốn làm gì?

- Chàng cứ xem đã!

- Ừm!

Sau vài câu nói Long Hàn Thiên luyến tiếc để Bạch Phượng Băng xuống khỏi đùi mình không có thân thể mềm mại cái cảm giác ôn hương nhuyễn ngọc kia khiến chàng hơi tiếc nuối: Nàng hảo thơm ồm thật thích!

Bước xuống chín bậc lưu ly Bạch Phượng Băng để trước mặt Liễu Nhược Lan thì dừng lại con gió nhẹ thoảng qua khiến bạch y cùng tóc tuyết khê bay tạo nên cho nàng một vẻ đẹp kì lạ...

Kim mâu lãnh đạm nhìn thẳng khuôn mặt như phù dung của Liễu Nhược Lan đánh giá....

- Không tệ!

Không tệ! Á dám nói nàng không tệ sao! Liễu Nhược Lan khí huyết bốc thẳng lên não. Nàng đường đường là đệ nhất mỹ nhân Tinh Linh Quốc mà lại chỉ được đánh giá vậy sao?...

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Công Chúa Hồ Tộc Nhục Mặt (3)

Sự vũ nhục này thật không nhẹ chút nào. Với lòng tự tôn cao ngạo của nàng ta. Liễu Nhược Lan có chút không khống chế được hành động suy nghĩ là Bạch Phượng Băng đang phê phán, chê bai nàng ta...

Kì thật là nàng ta Liễu Nhược Lan đã hiểu sai ý trong câu nói của Bạch Phượng Băng. Nàng là đang khen dung mạo và tài nghệ của nàng (Liễu Nhược Lan) cũng rất tốt chứ đâu chê nàng ta nha (Liễu Nhược Lan). Chỉ qua là Bạch Phượng Băng nàng tâm luôn lãnh đạm như vậy nói ít hiểu nhiều cho nên nàng không bao giờ phải nói hết cả câu. (đâu phải ai cũng hiểu chị đâu).

Còn Bạch Phượng Băng nàng không quan tâm lắm sau khi đánh giá xong thì vào thẳng vấn đề:

- Người muốn thách đấu với ta?

- Phải!

Dĩ nhiên nàng (Liễu Nhược Lan) muốn thách đấu với nàng (Bạch Phượng Băng) để xem ai mới xứng với vị trí Ma Hậu xứng với vị Quân Lâm Thiên Hạ trên bực cao kia.

- Được vậy đề thi là gì?

- Cảm nghệ người thấy sao hả?

Liễu Nhược Lan nàng không tin sở trường của mình lại thua nàng (Bạch Phượng Băng)...

Được! Tiết kiệm lời hết mức khiến Liễu Nhược Lan khó chịu nhũm nhủm" Hừ chờ đó đi ta sẽ đánh bại người ngay trước mặt Ma Vương Đế Tôn ngôi vị Ma Hậu chỉ có thể là của nàng là của nàng!" (Cùng tư tưởng hão huyền! * Khinh bỉ n lần!!! Không biết mình đấu với ai còn khoe mẽ!).

Sự khinh bỉ của Liễu Nhược Lan không thể lọt khỏi phượng nhãn của Long Hàn Thiên chàng lãnh khí tỏa ra uy áp vô cùng khiến cho khách nhân bên dưới mồ hôi lạnh chảy ròng ròng...

Ả tưởng mình là ai mà dám lớn tiếng với nàng chứ (Bạch Phượng Băng) thật không biết trời cao đất rộng xem ra Tinh Linh Quốc này không cần phải giữ nữa.... Long Hàn Thiên đã suy nghĩ và cũng đã phán xét cho một quốc gia không cần phải tồn tại nhưng những người bên dưới không ai biết được suy nghĩ của chàng vẫn hồn nhiên xem hai đại nữ nhân chuẩn bị thi đấu... (ủa sao biết Băng tỷ của ta là đại mỹ nhân nhỉ?).

Nhưng chàng cũng muốn nghe thử Băng nhi của chàng cảm nghệ thế nào vì lúc ở Tuyệt Đình nàng chưa từng đàn. (Bị ah ôm cứng cả ngày thời gian đâu mà đàn, mà tí nữa ah còn hối hận vì đã cho bọn dưới kia nghe cảm của chị nữa kia! LHT: sát khí ngùn ngụt- Cút Cho Ta! _____!!!!).

Vậy ta sẽ đàn trước! Liễu Nhược Lan vênh vào xung phong lên trước nàng ta rất tự tin với cảm nghệ của mình.

Bước lên trước hồng y tung bay khí chất cao ngạo, thanh cao như đóa sen lay động. Ngồi xuống đặt đôi tay mềm mại như không xương bắt đầu gảy một khúc " Phượng Cầu Hoàng" từng nốt nhạc mềm mại, uyển chuyển sự tang thương gào thét của bài hát, giọng hát thánh thót như sơn ca... (thật chà hợp bài tú nào cả hừ hừ `~` `Δ`)

-Bóp bóp hay thật quả không hổ danh đệ nhất tài nữ...

- Phải công chúa Liễu Nhược Lan quả nhiên xuất sắc...

Tiếng ca kết thúc cùng với tiếng vỗ tay nồng nhiệt và tiếng khen ngợi hết lời khiến nàng ta càng thêm kiêu ngạo. Mắt phượng len lén liếc nhìn phía Long Hàn Thiên nhưng nàng ta thật thật vọng ngay từ đầu đến cuối Long Hàn Thiên chỉ chung thủy nhìn Bạch Phượng Băng đứng ở phía dưới bực đài... Không được như ý nguyện cặp mắt nam nhân kia chưa từng đặt trên người nữ nhân kia khiến sự chán ghét, ghen tị của nàng ta với Bạch Phượng Băng càng cao...

" Tiễn nhân chết tiết dám cướp đi nam nhân của bọn cung chờ đó đi khi ta lên làm Ma Hậu ta sẽ xử đẹp người " (con mẹ nó người mới là tiễn nhân cả nhà người mới là tiễn nhân dám vũ nhục Băng tỷ của ta, thù này không trả ta không làm tác giả!!!! trừng mắt

`~` `Δ`!!!!)

- Đến lượt người!

Cao ngạo nhìn Bạch Phượng Băng nàng ta từng bước xuống đài lướt qua Bạch Phượng Băng không che dấu sự khinh bỉ.

Mà Bạch Phượng Băng cũng chẳng quan tâm đến nàng ta cao quý bước lên đài cao, từng bước đi bạch y phiêu dật, tóc ngắn nhẹ nhàng bay bay, kim mâu sắc sảo một mảnh lãnh tình, đến trước cổ cầm ngồi xuống những ngón tay bút măng xinh đẹp không xương đặt lên sợi đàn...

Kàn bù chuẩn shi nĩ shi luò de hún pò

Từng ngày qua nghĩ đến anh trái tim rồi

Cài bù tòn shi nĩ tóng kōng de yán sè

Làm sao em có thể quên tình yêu qua ánh mắt
Yī zhèn fēng yì chǎng mèng
Giấc mơ xưa có còn không em làm sao biết khi nào tình phai
Ài rú shèng mìng bàn mò cè
Người về đâu hình bóng anh khuất trong màn đêm
Nǐ de xīn dào dĩ bèi shén me gū huō
Nụ hồng lung linh khoe sắc hương biết đâu lúc tàn
Nǐ de lún kuò zài hēi yēf shí zhǒng yàn mò
Vòng tay anh ôm ấp em mà sao hờ hững
Kàn táo hua kài chù zēn yàng de gié guò
Ánh mắt ấy khi nhìn em lạnh lùng hơn ánh trăng vàng kia
Kàn she nǐ bảo she wō mù quàng shì guè sè gì mò
Dù bên em mà trái tim anh lạc về đâu
Jì ù ràng nǐ zài bié rén huái rǐ kuài lè
Về chân dung nhưng làm sao vẽ trái tim
Ái zhe nǐ xiàng xīn tiào nán chù mò, hua zhe nǐ hua bù chù nǐ de gū gé
Dấu bên anh nhưng làm sao em hiểu tình anh
Jì zhe nǐ de liǎn sè shì wō deng nǐ de shí zhuó
Nhớ thương anh bởi còn yêu khúc tình ca hát không thành công
Nǐ shì wō yì shǒu chàng bù wán de gē
Nhìn trăng khuya chợt trái tim nhói đau vì anh

(_Họa Tâm_)

Tiếng ca kết thúc trong im lặng tất cả mọi người vẫn còn chìm đắm trong bài ca mê người ngay cả Long Hàn Thiên, Liễu Quân Thương, Liễu Nhượng Lan cũng vậy...

Tính ra thì đại diện người tình giác nhanh nhất là Long Hàn Thiên chàng kinh ngạc nhìn thiếu nữ bạch y mi phác dưới đài nhưng một lúc sau cả người bộc phát lửa giận hùng hực hối hận vì đã để cho nàng cảm khúc...

Không đợi mọi người phục hồi tinh thần chàng dùng hết tốc độ ôm nàng bay về Long Thiên Điện bỏ lại một đám khi tình giác trở lại còn thấy chủ nhà mà mục tiêu hôm mộ đầu nữa....

.....

E hèm mọi người thông cảm lý do ta ra chương chậm là do ta không có ý tưởng hơn nữa hiện giờ ta đang viết thêm bộ truyện nữa " (Đồng Nhân Hoa Thiên Cốt) Ta Là Sát Thiên Mạch" còn nữa chuyện này bao giờ có ý tưởng ta sẽ viết tiếp mà nói luôn chương sau cũng có thể có H nhẹ ha

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Mê Tình (H Nhẹ)

Long Hàn Thiên đưa Bạch Phượng Băng về thẳng Long Thiên Điện.

Đến nơi chàng đặt nhanh Bạch Phượng Băng xuống long sán đèn còn mình thì đè trên người nàng một tay nhanh chóng bỏ xuống mặt nạ của cả hai lộ ra khuôn mặt khuyên đào thế gian, tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng!

- Thiên tránh ra chàng nặng quá!

Bạch Phượng Băng dùng sức muốn đẩy Long Hàn Thiên ra. Chàng nặng quá đè lên người nàng thật khó chịu muốn chết, nhưng sao lại đè lên người nàng làm gì vậy chứ! (ôi ôi Băng tỷ ơi chị ngây thơ vừa thôi ah Thiên đang nổi xung đè lên người tỷ là đề!!!! T g chưa kịp nói hết đã bị ai đó dùng một cước bay xa trăm mét" véo " huhuhuhu!!!!).

Long Hàn Thiên không thèm quan tâm lời của Bạch Phượng Băng mắt chăm chú nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng, chàng hối hận thật rồi, hối hận muốn chết vì đã đồng ý cho nàng lên biểu diễn như thế chả khác gì để nàng đi trêu hoa ghẹo nguyệt cả. Lòng bức bối không thôi hận không thể móc hết mắt của tất cả bọn người có mặt ở đại điện kia, nhìn lại khuôn mặt ngây ngô không hiểu chuyện gì của nàng trong lòng càng nặng trĩu, dấm chua như bị đập vung bốc lên chua lè:

- Băng nhi nàng thật giỏi trêu hoa ghẹo nguyệt nha!

Hừ nàng trêu hoa ghẹo nguyệt khi nào không phải nàng luôn ở bên cạnh chàng sao! (là bị bắt ép ở bên suốt ngày đó mà) nàng cũng đâu có tiếp xúc với nam nhân khác Ảnh thì chắc không tính nhỉ?

Đang định mở miệng thì môi của nàng đã bị môi chàng chặn lại. Là một nụ hôn cuồng dã, nụ hôn cháy bỏng, một nụ hôn ướt áp đầy dục vọng...

Ừm... Ừm Thiê... Thiên.. A...um!

Bạch Phượng Băng bị chàng hôn đến thần hồn điên đảo, ý chí mơ hồ không tự chủ mà rên ra những tiếng mị hoặc lòng người...

Còn Long Hàn Thiên nhìn mê tình ẩn ý trên khuôn mặt kiều diễm của nàng thì dục vọng bốc cháy càng mãnh liệt...

Chàng hôn nhẹ lên làn môi ngọt mê người ướt áp rồi dần dà hôn xuống cần cổ trắng ngần nhẹ nhàng mút vì làn da nàng rất mềm mại trắng gầy như trong suốt cho nên khi chàng dùng sức mút tạo nên những đóa hoa tím trên da nàng..

- Thiên đừng... chán... chàng khó chịu... ừm thật khó chịu!

Nàng khó chịu quá cả người, nàng rất nóng tại sao lại thế, mỗi khi chàng hôn qua trên người nàng khiến tim nàng run rẩy có thứ gì đó như muốn trào ra nhảy ra khỏi lồng ngực nàng vậy!

- Băng nhi, Băng nhi của ta ngoan không sao cả?

Long Hàn Thiên nhỏ giọng khàn khàn ghé sát vành tai Bạch Phượng Băng, từng hơi thở của chàng phả vào tai khiến nàng từng đợt run rẩy...

Cảm nhận thân thể nàng từng đợt run rẩy Long Hàn Thiên cười ám muội bàn tay to dài men theo vạt áo của nàng xuống vòng eo thon nhỏ cởi bỏ đai lưng nàng, tay còn lại men theo vào trong vạt áo bao chọn nơi mềm mại trước ngực của ta!- Ừm... Ngô!

Bạch Phượng Băng không nhận được khoái cảm mà bật phát ra tiếng rên rỉ, cơ thể bị chạm vào nàng làm vừa ngại vừa khó chịu nhưng nàng lại không có cảm giác chán ghét hay bài xích...

- Băng nhi nàng thật đẹp!

Khi gỡ bỏ hết những vướng víu trên người Bạch Phượng Băng vẻ đẹp của nàng khiến chàng hít một ngụm khí. Thân hình nàng từng độ cong hoàn hảo eo nhỏ, vai thon bầu ngực đầy đặn cổ trắng thon dài như cô thiên nga, đùi nhỏ thon dài và...

Đang ngắm nhìn thân thể Bạch Phượng Băng thì Long Hàn Thiên bị tiếng gọi bên ngoài làm cho đen mặt...

- Khởi bẩm Ma Quân có thái tử, công chúa Tinh Linh Quốc xin diện kiến!

- Cútттт!

Long Hàn Thiên lộ khí bức phát khí thế sắc biến trong vô hình đánh bay tên thị vệ vừa thông báo vắng đi thật xa, cụ thể nơi nào thì không rõ...

Bạch Phượng Băng sau tiếng gọi của thị vệ cũng đã thanh tỉnh lại nhìn khuôn mặt tuyệt đại yêu nghiệt đang nổi giận của Long Hàn Thiên thì thở dài dang đôi tay trắng nõn xinh đẹp của nàng bung lấy mặt chàng khẽ ní non:

- Thiên không có việc gì đừng nổi giận!

Lời nói của Bạch Phượng Băng quả nhiên có hiệu quả, sát khí trên mặt Long Hàn Thiên đã lui bớt quay lại nắm đôi tay của nàng trên mặt mình, nàng tâm can bảo bối của chàng nha làm sao chàng tổn thương nàng được... Nhưng những kẻ dám làm phiền chuyện tốt của chàng thì không dễ yên ổn vậy đâu! (cho ah nhin chết luôn ha ha * cười đều * . LHT: sát khí cuồng cuộn - muốn chết lắm sao hả! Tg: à há há em không có nói gì mà không có nói gì đâu!

Xách dép chạy lệ!)..

Mạnh mẽ hôn lên đôi môi mềm mại của Bạch Phượng Băng nụ hôn cuồng dã nhưng cũng dịu dàng... Sau một hồi dây dưa môi lưỡi Long Hàn Thiên không can lòng mà đè ép dục vọng mãnh liệt của mình xuống mức thấp nhất, dịu dàng cho Bạch Phượng Băng mặc vào y phục dụ dỗ nàng ngủ một lúc còn mình thì đi tìm những kẻ phá hoại việc tốt kia tính sổ...

Ai da xem ra tối nay định sẵn một đêm phong ba khó vượt qua của vài người rồi a!

Xin chào mấy chế chương này coi như tặng cho ngày 2-9 đi nha. Còn nữa ta không biết viết H co nên đọc nếu sai sót hoặc không hay thì thông cảm nha!!!! Yêu mọi người

Bạn đang đọc truyện *Tinh Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khốc Sủng Vương Hậu Lãnh Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chân Tình Thật Ra Rất Đơn Giản!

☀☀ Ta viết chương này để kỉ niệm ta được 100 lượt theo dõi. Mà một phần là vì nhiều người muốn ta viết tiếp truyện này mặc dù ta thấy nó chả hay gì.

Sau buổi trung thu ngày hôm đó khắp lục giới lưu truyền: "Ma Đế lãnh huyết vô tình ấy vậy mà lại sủng ái vô cùng một Ma Hậu thần bí coi như chân bảo mà nâng niu (vốn vậy), vị kia Ma Hậu rất thần bí không ai biết vị kia từ đâu tới, gia thế ra làm sao? (tại chi ẩn cư)... Tóm lại việc này khiến toàn thể Ma Giới đặc biệt là các trưởng lão khoa trương mà ôm nhau khóc chỉ vì: "Ma Đế cuối cùng cũng có được chút nhân tính rồi!"

Câu truyện buổi trung thu được nhân dân cùng bọn quan lại phóng to hết chỗ nói: nào là Ma Hậu bí ẩn một khúc cảm kinh diễm thiên hạ hệ bộ công chúa Hồ Tộc đến max cấp, nào là ca ngợi Ma Đế bộ hạ có nhân lực hơn người nhìn chúng tài nữ xuất thế.... Văn văn, mây mây tóm lại là ông nói gà bà nói vịt, một truyền mười, người truyền trăm cứ thế nó trở thành đề tài nóng đề tám ở Ma Giới suốt hơn 300 năm ═|| (tg: ta chém quá lố thì phải?)

Long Thiên Điện

Hai người được nhân dân lưu truyền lại đang ở trong tấm cung ô áp nồng ấm. Nói đúng hơn thì là Ma Đế đại nhân cường ngạnh ôm ai đó mới phải a (* Vèo~ * tg ăn viên gạch vào đầu. LHT: bốn đề ôm quang minh chính đại đây nhá! Tg: T^ T)

Long Hàn Thiên vận hắc y như thường (là da của ảnh mà ~^~) thêu hắc long chìm nổi, mái tóc thả tự do khuôn mặt hai nước hai dân đang dán sát vào mặt của Bạch Phượng Băng, còn nàng vẫn đạm nhiên chả bận tâm vì quen rồi mà...

Nàng chăm chăm vào cuốn giả sử trên tay không thèm quan tâm ai kia làm loạn khiến hấn hơi bất mãn, híp nhẹ mắt phượng: hấn thật không thích có thứ gì khác khiến nàng chú ý ngoài hấn! (thể cũng ghen được phịch ghê)

Môi bạc tiến đến vành tai duyên dáng của nàng nói: "Băng nhi quyền sách đó thú vị thế sao?"

Nàng hơi nhướn mày nhưng cũng không nâng mắt chỉ gạt nhẹ đầu coi như đáp lại, biểu hiện này của nàng khiến hấn khó chịu...

"Um... Thiên chàng làm gì thế!" Vành tai bị cắn nhẹ khiến nàng run người, khó hiểu xoay người lại nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đang hơi nhăn lại. Thật kì lạ a nàng đâu có làm gì chàng ấy đâu??? (chị à người ta ghen là ghen tỵ đó ạ. LHT* lờm * phẫn ngay! BPB:?????)

- Chàng làm sao thế! Bạch Phượng Băng nhẹ nhàng hỏi nhỏ, ngọc tiêm đưa lên xoa nhẹ khuôn mặt của hấn.

Long Hàn Thiên cọ nhẹ mặt vào tay nàng, mắt phượng đỏ như máu sóng tình ôn nhu, môi mòng dịu giọng có chút làm nũng nói: "Băng nhi nàng không chú ý tới ta!"

Bạch Phượng Băng nhủ mày môi mẫn mê, "nàng không chú ý chàng khi nào a, nam nhân này thật tình chả hiểu làm sao nữa..." Vỗ nhẹ má hấn nàng nhìn thẳng vào đôi huyết đồng kia nói tiếp: "Ta không chú ý chàng khi nào a?"

Câu nói của nàng khiến Long Hàn Thiên hơi ảo não, hấn biết Băng nhi của mình rất mờ mịt với cuộc sống, tình cảm nhưng như này không được nàng ngây ngô không hiểu sự đời thế này nhờ như bị ai đó lừa gạt thì phải làm sao không được... Trong lòng Long Hàn Thiên suy tính sâu sa hơi quá đà, ai mà dám cướp lấy người từ tay Ma Thần Đế Quân chứ bọn họ không muốn đầu thai nữa sao...

Mà Long Hàn Thiên cũng quá xem nhẹ mức độ sắc bén của Bạch Phượng Băng, có thể nàng mờ mịt không hiểu cảm xúc của hấn nhưng với những người khác, sự vật xung quanh nàng lại rất nhạy cảm, với chàng nàng giành tất cả sự tin tưởng cho lên nàng không lo lắng, không suy nghĩ nhiều còn với người khác nàng cảnh giác rất cao độ... Tôn xưng Thần Tôn Đế Vương không phải chuyện đùa...

"Băng nhi nàng chỉ cần dựa vào ta không cần làm gì cả. Ta sẽ lo cho nàng vạn kiếp bình an!". Long Hàn Thiên môi dán nhẹ vào môi anh đào của nàng

thì thầm, giống như lướt gió nhưng lại là câu nói khắc cốt ghi tâm.

Nàng cười nhẹ gật đầu, nàng tin chàng làm được...

Không khí ấm áp bao trùm cả cung điện hai trái tim giờ đây cùng nhịp đập, cùng một hơi thở và sự tin tưởng...

Tương lai không ai biết trước bọn họ dù là Thần người tối cao đi nữa cũng không thể nắm giữ tất cả. Nhưng tình cảm, lòng tin họ giành cho nhau lại là chân tâm dù luật trời cũng không thể xâm phạm..

Họ tin tưởng nhau vô điều kiện!

Họ thấu hiểu nhau qua từng suy nghĩ, từng ánh mắt...

Chỉ cần nhìn cũng thấy đủ!

Dù im lặng cũng thật thoải mái, chỉ cần bên nhau...

PHẢI CHĂNG ĐÂY LÀ TÌNH YÊU CHÂN CHÍNH!

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bắt Đầu

Ngày tháng cứ trôi mới chốc Bạch Phượng Băng đã ở Ma Giới hơn một tháng, những ngày ở đây nàng bị ai đó cuốn như keo hồ một chút lại hôn với ôm.

Ùm thì cảm giác này nàng rất thích nha. Thiên rất ấm áp, đàn hồi dựa vào còn dễ chịu hơn nằm trên nệm nữa =^..^= [Nhan: hờ tụi nghiệp Thiên ca bị chị Băng coi là cái giường * chấm nước mắt *]

Hiện giờ thì Thiên có việc bận rồi đang phải đi xử lý nên nàng hiện giờ đang ngồi cùng với tiểu yên ở hoa viên ngắm cảnh thưởng trà:

"Oài chủ thượng ngài có vô tâm vì sao lại bỏ em mà đi tình tứ với Ma Đế như vậy, ngài không biết đâu em bị kẻ xấu bắt nạt ơa huhuhu!"

Mã Triệu Yên bám lấy tà áo trắng may kết tinh xảo của Bạch Phượng Băng vận dụng công phu ba chìm bảy lặn của mình mà kể khổ...

Bạch Phượng Băng nhấp một ngụm trà hoa lái hơi nâng mắt phượng kim sắc nhìn tiểu cô nương đang giả nai kẻ tội rất tự nhiên mà nói:

"Ấn tiểu yên em khổ thế nào nói ta nghe rồi ta sẽ bảo Thiên giúp em ^..^"

Mã Triệu Yên cup mặt hai tay bám áo Bạch Phượng Băng cũng lui ra hai tay ôm đầu lầm bầm "Chủ thượng ngài mà nói với Ma Đế bệ hạ là sau này ngài sẽ khỏi gặp em luôn á huhu!"

Hức chủ nhân uy vũ đẹp hơn thiên tiên, uy vũ vô song của cô nay giờ bị ác ma phúc hắc cảm hoá rồi ơa ơa không chịu đâu trả chủ nhân vô tư vô lự lại cho cô aaaa _ Mã Triệu Yên trong lòng nước mắt tràn đê cào tường hết hò...

Bạch Phượng Băng: Ô..Ô???

Nàng khó hiểu nhìn tiểu nha đầu cau mày nhăn mũi rồi nước mắt lăn dài thật khó hiểu.

Lắc đầu không để ý nữa chuyên tâm vào việc pha trà thưởng cảnh...

Mã Triệu Yên bị chủ thượng của mình cho ăn bơ QAQ

Tại nhân giới! Ám Đoạn Tà Cốc mây mù dày đặc ngay cả một tia sáng cũng không thể lọt qua nhìn cảnh vật nơi đây thật heo hút hoang tàn giống như một bảo hoang không hơn không kém...

Cạch! Cạch!

Tiếng bước chân đạp gãy cành khô tạo lên những tiếng bộp bộp vang lên giữa màn mây u tối, cảnh vật điêu tàn thật khiến người ta rùng mình...

"Chuẩn bị xong rồi chứ!"

Giọng nói khàn đặc, di xét nghe thật chói tai vang lên giữa cảnh tĩnh lặng. Trên một mỏm núi đá ngó một kẻ thần bí ăn mặc quái dị toàn thân phủ kín một

màu đen u tối, rách rưới không nhìn ra khuôn mặt..." Đã xong chỉ chờ tới ngày thích hợp để ra tay thôi!"

Đường sau thần bí nhân áo đen một nữ tử ăn mặc rách rưới không kém tóc tai bù xù che đi khuôn mặt đầy lấm lem. À đáp lại lời nam nhân áo choàng đen giọng nói mang chút hưng phấn cùng tủi nhục muôn phần...

À nhất định phải bắt những kẻ kia trả giá! Đặc biệt là Bạch Phượng Băng à nhất định phải khiến nàng cốt thần ly tán, hồn phi yêu diệt mới thoả mãn mỗi cảm hờn này. À nhất định phải lấy lại sự tôn nghiêm, danh phận địa vị của à Ma Đế Long Hàn Thiên là của à chỉ có thể là của à thôi ha ha ha...

Không có gì lạ nữ nhân diện đó là Phiêu Ngọc Trân từng là công chúa cao quý của Thiên Đình danh phận tôn quý nhưng đắc tội ai không đắc tội lại đi đắc tội với hai vị phạt lớn bị đày đoạ xuống nhân gian chịu khổ. À không cam tâm hợp tác cùng thế lực thần bí nhằm mưu cầu việc trả thù của bản thân...
[Nhan: mợ nó viết đoạn này tức quá hà * ném điện thoại * biểu tình của mấy con mẹ ngu si tứ chi phát triển là đây]

Nam tử thần bí khinh bỉ nhìn Phiêu Ngọc Trân đang cười khuya khặc như điên đằng sau, nếu à ta không phải còn có giá trị để lại dụng thì chính tay hắn đã giết nàng ta lâu rồi nhìn thật chướng mắt...

Nam nhân mục quang âm y nhìn về phía xa xăm bỗng nhiên một nhếch lên một đường cong tà ác trong hư vô mà lẫm lẫm:

" Sẽ sớm thôi ta sẽ khiến ngươi phải hối hận! Những thứ đó vốn là của ta, ta nhất định sẽ đòi lại và cả nàng ấy nữa.. "

* Ma Đế: Hoàng Cung *

Long Hàn Thiên sau khi phê duyệt xong đồng tấu chớ và cùng thảo luận xong vấn đề chính sự với mấy lão ao chuông nước đọng rửa hoài không sạch kia thì tức tốc chạy như bay đi tìm ái thiếp của mình... [Nhan: thiếp nó là đây a! Xa cách một giây như ba thu không gặp * vỗ tay *]

Dùng cảm ứng thuật tức tốc chạy như bay (thật ra là bay) tới Ngự Hoa Viên thấy ái thiếp đang thưởng trà thì thật không vui. Nàng không nhớ hắn sao? Hắn nhớ nàng muốn chết vậy mà nàng có tâm tư thương ngoạn như vật thật không cam lòng a [Nhan: ghen dữ v]

Không phát ra tiếng động đi tới phía sau lưng Bạch Phượng Băng trùng mắt với Mã Triệu Yên khiến cô căng giò mà chạy như bay mất tích, giờ chỉ còn lại hai người Long Hàn Thiên từ phía sau ôm lấy cả thân hình bé nhỏ của ái thiếp vào ngực tà tứ mà thì thầm vào tai nàng:

" Băng nhi nhớ ta không?"

Tai là điểm mẫn cảm lên khi bị đụng chạm khiến Bạch Phượng Băng hơi run rẩy nàng hơi nhếch đầu tránh ra xa mặt ai kia nghiêng đầu nhìn Long Hàn Thiên nói:

" Ân cũng nhớ!"

Cử động nhỏ của nàng khiến hắn rất chú ý trong đầu nghĩ đến cảnh đêm đó gần ăn được nữ nhân lại bị vụt mất trong lòng bàn tay thật tức ói máu. Hắn thì à phải đem kẻ kia ra xử thật nồng hậu * nhe răng ác *

[ai kia phá hỏng việc tốt đẹp của Ma Đế:*rùng mình*]

Nghe câu trả lời của nàng khiến hắn phi thường hài lòng cọ má vào mặt nàng nhắm mắt cảm thụ nhiệt độ cùng hương thơm trên người ái thiếp. Yên bình như thế này thật còn gì bằng...

Bạn đang đọc truyện *Tình Duyên Vạn Năm: Ma Vương Lãnh Khóc Sủng Vương Hậu Lãnh Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.